

சுதந்திரம்

14207

சீர்திருத்தம்

வ.சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
(1956)

சுதந்திரத்தை அனுப
பவித்து வருகிறவர்களும்,
அதன் லட்சணத்தை
அறிந்து அனுபவிக்க
வேண்டும். அப்படியே, ல
துரைகளிலும் சீர்திருத்தம்
வேண்டுமென்று பேசுகிற
வர்களும், சீர்திருத்த மென்
றால் என்ன என்பதை
அறிந்து கொண்டு பேசுதல்
வேண்டும். எனவே, இந்த
சூல், சுதந்திரத்தின் லட்ச
ணமென்ன, சீர்திருத்த
மென்றால் என்ன அர்த்தம்,
இவ்விரண்டினையும் பற்றிப்
பேசுவோர் எப்படி எப்படி
நடந்து கொள்ளவேண்டும்
என்பவைகளைக் குறித்துக்
கட்டுரைகளின் மூலம்
விளக்குகிறது.

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுரம்-39

சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும்

எழுதியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

சென்னை

::

புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு: டிசம்பர் 1956
பதிப்பு உரிமை பெற்றது.

Sales & Distribution:
PRAPANCHA JYOTHI PRACHURALAYAM
PUDUKKOTTAI TRICHY DT.

Editorial:
12, Sir Mohamed Usman Road,
THYAGARAYANAGAR MADRAS 17.

விலை: ஒரு ரூபாய் நான்கு அணு

Printed at The Janaki Printing & Binding Works
PUDUKKOTTAI.

எங்கள் சமீப வெளியீடுகள்

வெ சாயிநாத சர்மா எழுதியவை

பிளேட்டோவின் அரசியல்	...	7	0	0
அரசியல் வரலாறு	...	2	10	0
கார்ல் மார்க்ஸ்	...	3	4	0
ருஷ்யா—சரித்திர வரலாறு	...	1	8	0
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி	...	2	4	0
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்	...	1	4	0
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்	...	2	8	0
ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்	...	2	0	0
சார்லஸ் டார்வின்	...	0	8	0
ஸர் ஐஸக் நியூட்டன்	...	0	8	0
தாமஸ் எடிஸன்	...	0	8	0
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு	...	0	8	0
பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும்...	...	0	8	0
அரசியல் கட்சிகள்	...	0	8	0
நமது தேசியக் கொடி	...	0	8	0
அபிமன்யு (ஒரு நாடகம்)	...	0	12	0
மாஜினி	...	1	8	0
மாஜினியின் மனிதன் கடமை	...	3	8	0
மாஜினியின் மணிமொழிகள்	...	0	12	0
ரூஸ்ஸோ	...	1	8	0
ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம்	...	3	4	0
பார்லிமெண்ட்	...	2	0	0
சமுதாய சிற்பிகள்	...	2	0	0
ராஜதந்திர-யுத்தகலப் பிரசுங்கங்கள்	...	5	10	0
புராதன இந்தியாவில் அரசியல்	...	4	0	0
கிரீஸ்—வாழ்ந்த வரலாறு	...	9	0	0
எப்படி வாழவேண்டும்?	...	3	0	0
காந்தியும் ஜவஹரும்	...	0	12	0
காந்தி யார்?	...	0	12	0
நாடும் மொழியும்	...	1	8	0

எல்லாப் புத்தக சாலைகளிலும் கிடைக்கும்

பிரசுரகர்த்தர்கள்:—

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
புதுக்கோட்டை :: திருச்சி ஜில்லா

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதிய இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள்

<p>பிளேட்டோவின் அரசியல் ராஜதந்திர—யுத்தகலப் பிரசங்கங்கள் அரசியல் வரலாறு சுதந்திரத்தின் தேவைகள் யாவை? அரசாங்கத்தின் பிறப்பு 5 பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும் அரசியல் கட்சிகள் பார்லிமெண்ட் ரூஸ்ஸோ சமுதாய ஒப்பந்தம் 10 சமுதாய சிற்பிகள் மாஜினி மாஜினி எழுதிய மனிதன் கடமை மாஜினியின் மணிமொழிகள் மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம் 15 கார்ல் மார்க்ஸ் கமால் அத்தா தூர்க் ஹிட்லர் முஸோலினி அபிசீனிய சக்ரவர்த்தி 20 பண்டித மோதிலால் நேரு லோகமான்ய திலகர் மகாத்மா காந்தி காந்தி யார்? காந்தியும்—ஜவஹரும் 25 காந்தியும்—வீவேகானந்தரும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்—ஒரு கீர்க்கதரிசி கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு சமண மஹரிஷி சார்லஸ் டார்வின் 30 ஸர் ஐஸக் நியூட்டன்</p>	<p>தாமஸ் எடிஸன் சி. வி. ராமன் பிரபுல்ல சந்திர ரே ஜகதீச சந்திரபோஸ் 35 சோவியத் ருஷ்யா ருஷ்யா—சரித்திர வரலாறு புதிய சீனா பாலஸ்தீனம் ஜெக்கோ ஸ்லோவேகியா 40 ஸ்பெயின் குழப்பம் பிரிக்கப்பட்ட பர்மா ஆசியாவும் உலக சமாதானமும் ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம் உலகக் கண்ணாடி 45 நமது ஆர்யா வர்த்தம் சமஸ்தான இந்தியா பெடரல் இந்தியா இந்தியாவின் தேவை சுதந்திர முழக்கம் 50 நமது தேசியக் கொடி ஏப்ரல் 1919 அல்லது பஞ்சாப் படுகொலை நமது பிற்போக்கு கொளீமணி லெட்சுமிநாதன் (நாடகம்) 55 உத்தியோகம் ,, பாண்புரத்து வீரன் ,, அபிமன்பு ,, மனோதர்மம் ,, புராதன இந்தியாவில் 60 அரசியல் எப்படி வாழவேண்டும்? நாடும் மொழியும் Essentials of Gandhism மகனே! உனக்கு- சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும் 65</p>
--	--

பொருளடக்கம்

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை	7
சுதந்திரம்	9
சீர்திருத்தம்	17
மதம்	27
பிரசாரம்	32
சுலபமா?	39
எண்ணம்	48
நாடும் நகரமும்	57
கிராம வேலை	64
சுய ராஜ்யம்	71
தேவை	81

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை

எமது பிரசுராலயம், ஆரம்ப முதல் இன்று வரை ஆசிரியர் சர்மாஜியின் நூல்களை வெளியிடுவதைக் கடமையாகக் கொண்ட ஸ்தாபனம் என்பதை வாசகர்கள் அறிவார்கள். ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு நூலை அவர் எழுதுவதும் அதை வெளியிடுவதுமாகவே இருந்து வந்தோம். ஆனால் அவர் எழுதிய நூல்களைப்போல ஒரு மடங்கு புத்தகங்களாக வெளியிடக்கூடிய கட்டுரைகளை அவர் எழுதி, அவர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய சஞ்சிகைகளிலும் மற்றப் பத்திரிகைகளிலும் வெளி வந்திருக்கின்றன. அவை அந்தக் காலத்துக்கும் இந்தக் காலத்துக்கும் ஏற்றவையாகத் திகழ்கின்றன. அவையனைத்தையும் தொகுத்து பல நூல்களாக வெளியிட வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தோம். அந்த முடிவின் விளைவாக வெளிவரும் புத்தகங்களில் இதுவுமொன்று. சுதந்திரம் கிட்டி விட்டது என்று நாம் பெருமை கொள்கிறோம். சுதந்திரமென்பதை அறியாமலேயே கிட்டிவிட்ட பெருமையில் மட்டும் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். சுதந்திரம் கிடைக்க வேண்டுமென்று நாம் எல்லோரும் தாகம் கொண்டிருந்தோமே அப்பொழுது இரங்கூனில் வெளியாகிக்கொண்டிருந்த ஜோதியில் சர்மாஜி எழுதிய தலையங்கங்களும் சில கட்டுரைகளும் தான் இதில் இடம் பெறுகின்றன. இந்த நூலைப் படிக்கும் வாசகர்கள், அன்றைய நிலையையும் எண்ணி இன்றைய நிலையோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்துக் கொள்ள, என்றும் தேவையான விஷயங்களை இதில் அடங்கி இருக்கின்றன என்ற எய்து கருத்தை இதைப் படித்து முடித்ததும் வாசகர்களும் ஆமோதிப்பார்களென நம்புகிறோம்.

அரு. சொக்கலிங்கம்,
பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்.

சுதந்திரம்

பிரதி வருஷமும் ஜனவரி மாதம் இருபத்தாறந்தேதியைச் சுதந்திர தினமாக நாம் கொண்டாடி வருகிறோம். இந்தக் கொண்டாட்டத்தை நாம் கொண்டாட ஆரம்பித்து ஏறக்குறைய பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு மேலாகின்றன.¹ சுதந்திரத்தை ஏற்கனவே பெற்று அதனைப் பந்தோபஸ்தாக வைத்துப் பாதுகாத்து அனுபவிக்கிறவர்கள், தாங்கள் எந்த நாளில் அடிமைத்தனத்தினின்று விடுதலை பெற்றார்களோ அந்த நாளைச் சுதந்திர நாளாகக் கொண்டாடி வருவதுதான் உலகத்திலுள்ள எல்லா நாட்டாரும் அனுஷ்டிக்கிற முறை. உதாரணமாக, அமெரிக்கர்கள், ஜூலை மாதம் நான்காம் தேதியைச் சுதந்திர தினமாக கொண்டாடுகிறார்கள். அதாவது 1776-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் நான்காம் தேதி அமெரிக்கா சுதந்திரம் பெற்ற நாள். அன்று தான், அமெரிக்காவின் உரிமைச் சாஸனமும் பகிரங்கப்படுத்தப்பட்டது. இதே மாதிரி ஒவ்வொரு நாட்டாரும் கொண்டாடி வருகிறார்கள். ஆனால், இந்தியாவில் நாம் சுதந்திரம் பெறவேண்டுமென்கிற நமது சங்கல்பத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிற நாளையே சுதந்திர நாளாகக் கொண்டாடுகிறோம். இந்த நாளில் நாம், நமது மனோவாக்கு காயங்களினால், சுதந்திரம் பெற வேண்டுமென்கிற நமது உறுதியை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்கிறோம். எனவே சுதந்திரப் பிரதிக்ஞை என்பதை யாருமே சொல்லாடுகிறார்கள் நிறைந்த வாக்கியக் கோவை என்றோ, நமது மதச் சடங்குகளில் அர்த்தம் தெரியாமல் ஓதப்படுகிற மந்திரங்கள் போலவோ எண்ணிவிடக்கூடாது.

1 இது 1941-ஆம் வருஷம் பிரவரி மாதம் எழுதப்பட்டது

இப்படிப்பட்ட மனோ உறுதியுடன் தான் இந்த வருஷத்துச் சுதந்திர தினத்தை எல்லோரும் கொண்டாடி யிருப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

பிரெஞ்சு அறிஞனாகிய ரூஸ்ஸோ¹ சமுதாய ஒப்பந்தம் என்ற நூலை, “மனிதன் சுதந்திரத்தோடு பிறக்கிறான்; ஆனால் எங்கும் கட்டுண்டு கிடக்கிறான்” என்ற வாக்கியத்தோடு தொடங்குகிறான். அதாவது, மனிதன் பிறக்கிற போதே, அவனுடன் சில உரிமைகளும் பிறக்கின்றன. அந்த உரிமைகளை அரசியல் காரணங்களினாலும், பொருளாதார காரணங்களினாலும் நாளாவட்டத்தில் அவன் இழந்துவிடுகிறான். இழந்து விட்டதை மீண்டும் பெற அவன் முயற்சி செய்கிறானே அதைத்தான் சுதந்திர முயற்சி என்றும், சுதந்திரப் போராட்டம் என்றும், சுதந்திரப் புரட்சி என்றும் பல பெயர்களிட்டு அழைக்கிறோம். சுதந்திரமில்லாமலிருப்பது இயற்கைக்கு விரோதமான நிலை. சுதந்திரத்தோடு இருப்பதுதான் இயற்கை நிலை. மனிதன் இயற்கை வாழ்வு வாழ வேண்டுமென்று சொன்னால், சுதந்திர வாழ்வை அவன் நடத்தவேண்டுமென்பதுதான் அர்த்தம். உலக மேதாவிகளில் ஒருவரும், தத்துவ சாஸ்திர நிபுணருமான ஸர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன், சுதந்திரம் என்பதற்குப் பின்வருமாறு வியாக்கியானம் செய்கிறார்:—“மனிதனுடைய சுபாவத்தைச் சில நிர்ப்பந்தங்கள் உள்ளும் புறமுமாக மூடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்த நிர்ப்பந்தங்களினின்று அவனை அப்புறப்படுத்தி விடுவதுதான் சுதந்திரத்தின் நோக்கம்.” இதனால் என்ன தெரிகிறதென்றால், அடிமையாயிருப்பது மனித சுபாவத்திற்கு விரோதம். அப்படிச் சில செயற்கை நிர்ப்பந்தங்கள் அவனை அந்த அடிமைத்தனத்தில் அழுத்தி வைத்திருக்குமானால், அதனினின்று மீள முயற்சி செய்வது அவன் கடமை. இந்தக் கடமையை மறந்து, விதி, கர்மம் என்ற சொற்களில் தஞ்சம் புகுந்து

1 Rousseau 1712-1778.

கொள்ளப் பார்க்கிறானே அவன் காணல் நீரிலே ஸ்நானம் செய்கிறவன்; உளுத்துப் போன மரத்திலிருந்து தன் வாகனத்திற்கு அச்சாணி செய்ய முயலுகிறவன்.

அடிமைத்தனமாகிய செயற்கை நிலையிலிருந்து சுதந்திரமாகிய இயற்கை நிலைக்குச் செல்வது பிரதி மனிதனுடைய கடமை மட்டுமல்ல; தருமமுங்கூட. சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுவதுதான் தருமம்; அப்படிப் பாடுபடாமலிருப்பது அதருமம். யுத்தத்திலேகூட தரும யுத்தம் என்றும், அதரும யுத்தம் என்றும் இரண்டு விதமுண்டு. தற்காப்பு நிமித்தம், அதாவது தன் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்கிற நிமித்தம் ஒரு ஜாதியோ, ஒரு தேசமோ யுத்தம் செய்யுமாறால் அது தரும யுத்தம்; பிற நாடுகளை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கோடு, அதாவது மற்றவர்களை அடிமைப்படுத்தி ஆள வேண்டுமென்ற நோக்கோடு செய்யப்படுகிற யுத்தம் அதரும யுத்தம். இதைப் போல் சுதந்திரத்திற்காகப் போராட்டம் நடத்துவது தருமம்; அப்படி நடத்தாமல், அடிமை வாழ்க்கையின் இன்பத்தில் திருப்தியடைவது அதருமம். ஆனால் இதில் ஆச்சரியப்படத்தக்க தென்னவென்றால், இந்த அதருமமே நமக்குச் சில சமயங்களில் தருமமாகக் காண்பிக்கப்படுவதுதான். அடிமை வாழ்க்கை யென்னும் பாத்திரத்தில் இன்பமாகிய தேனை நிறைய ஊற்றி வைத்து, அதனைப் பருகி மயங்கிக் கொண்டிருக்குமாறு நம்மை பலவந்தப்படுத்துகிறார்களே அவர்கள் எப்பொழுதுமே நமது நன்மைக்குத் தான் அந்த மாதிரி செய்து கொண்டிருப்பதாகச் சொல்வார்கள். இலக்கிய பண்டிதனும், அரசியல் நிபுணனுமான லார்ட் மார்லி¹ ஒரு சமயம் கூறிய மாதிரி “பிறருக்குத் தீமை செய்து கொண்டிருக்கிறவர்கள், அவர்களுக்கு நன்மை செய்வதாகச் சொல்லிக்கொண்டே செய்வார்கள்.” ஆனால் இதற்கு நாம் மயங்கிவிடக்கூடாது. இந்த மயக்கத்திற்கு

1 Lord Morley 1838-1923.

அடிமைப்படாமலிருப்பதே ஒரு பெரிய பிரயத்தனம். அடிமைத்தனம் என்கிற வலையை, பதவி பட்டம் என்கிற இரண்டுவித ஆகாரங்களை உள்ளே வைத்து நம்மீது வீசுகிறார்கள். ஆகாரத்தின்மீது ஆவல் கொண்டு நாம் அந்த வலையில் விழுந்து விடுகிறோம். ஆகாரம் கிடைக்கிறது. ஆனால் ஆத்மாவை இழந்துவிடுகிறோம். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு விமோசனம் ஏது?

நாம் சுதந்திரத்திற்காக முயற்சி செய்வது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். நம்மில் எத்தனைபேர் நம் நாடு சுதந்திரமில்லாத நாடு என்பதை உணர்ந்திருக்கிறார்கள்? நமது வாழ்க்கை ஒரு சிலருக்குப் பகட்டாகவும் ஆடம்பரமாகவும் இருந்த போதிலும், பெரும்பாலோருக்குக் கசப்பாயிருக்கிற தென்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைப்பற்றி எத்தனைபேர் சிந்தித்துப் பார்த்திருக்கிறார்கள்? நாம் எந்தநிமிஷத்தில் இயற்கைக்கு விரோதமான நிலையில் இருக்கிறோமென்பதை உணர்ந்து விடுகிறோமோ, அதாவது சுதந்திரமில்லாமல் இருப்பதாக உணர்கிறோமோ அந்த நிமிஷத்திலேயே அந்த நிலைமையிலிருந்து வெளியேறி விட முயலுவோம். உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக்கொண்ட எந்த முயற்சியையும் யாராலும் தடை செய்ய முடியாது. ஒரு ஜாதி சிந்திக்கத் தொடங்காத வரையில் அஃது உயிரில்லாத ஒரு பிண்டம் மாதிரி. சிந்தனை என்கிற ஜீவதாது அந்தப்பிண்டத்திற்குள் புகுந்த கணத்திலேயே அது துடிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறது. அந்தத்துடிப்பின் வேகத்தை எந்த அதிகார சக்தியும் அடக்க முடியாது. இதனால்தான் நாம் அடிக்கடி நமக்குச் சிந்தனை வேண்டும் என்று கூறுகிறோம்.

சுதந்திர ஆவலானது மனிதனுக்கு மட்டுமல்ல; எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் சுபாவத்திலேயே இருக்கிறது. வானத்திலே பறக்கிற பட்சியைக் கூட்டிலே சிறிதுநேரம் அடைத்து வைத்துப் பாருங்கள். அஃது எவ்வளவு வேகமாகத் தன் சிறகுகளை அடித்துக்கொள்கிறது! ஏன்? தான் விடுதலை

யடைய வேண்டுமென்பதில் அவ்வளவு ஆவல். பொன்னால் கூடு கட்டி, அதில் பஞ்சணை போட்டு அதனை இருத்தி வைத்துப் பாருங்கள். அதற்கு நீங்கள் பாலும் சோளும் ஊட்டலாம்; பட்டினால் அதனைப் போர்த்து வைக்கலாம். இருந்தாலும் இவைகளின் மீது அஃது இச்சை கொள்வதே யில்லை. தன் இஷ்டம் போல ஆகாயத்திலே பறக்கவும், விருப்பமுள்ள சமயத்தில் தேவையான உணவைச் சாப்பிடவுமே அது விரும்புகிறது. பொற்கம்பிகளின் கட்டுப் பாட்டிற்கு அது தன் தலையை வணங்கிக் கொடுக்க மறுக்கிறது. ஆனால் எல்லையே இல்லாத அதாவது எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமில்லாத ஆகாயத்தில் இஷ்டப்படி சஞ்சரிக் கவே அது முயலுகிறது. “காட்டு ராஜன்” என்ற பெயர் தாங்கிக்கொண்டு கம்பீரமாகத் திரியும் சிங்கத்தை ஒரு கூட்டிலே அடைத்து விட்டதும், அது தன்னைச் சுற்றிப் போடப்பட்டிருக்கும் இரும்புக் கம்பிகளைத் தன் பாதங்களால் எவ்வளவு உக்கிரமாக அறைகிறது! தனக்கு வேண்டிய ஆகாராதிகள் தன்னுடைய சிரமம் எதுவும் இல்லாமல் அந்தக் கூட்டிலேயே கிடைத்து விட்டபோதிலும்கூட அதனை இன்பத்தோடு உண்ண அது மறுக்கிறது. இதனால் அடிமைத் தனத்திலே இருக்கிற இன்பத்தைக் காட்டிலும் சுதந்திரத்திலே இருக்கும் துன்பத்தைத்தான் பிராணி வர்க்கங்கள் விழைகின்றன என்பது தெரிகிறது. பகுத்தறிவு இல்லாத பிராணிகள், சுதந்திரத்தில் இவ்வளவு வேட்கையுடையனவாய் இருக்குமானால், பகுத்தறிவுள்ள மனிதனுடைய நிலைமை என்ன? கடமை என்ன?

லோகமான்ய திலகர், அடிக்கடி “சுதந்திரம் எனது பிறப்புரிமை” என்று கூறுவார். இதன் உட்பொருளை அந்தக் காலத்தில் எத்தனை பேர் அறிந்திருந்தார்களோ நமக்குத் தெரியாது. ஆனால், எந்த மனிதனுடைய சுதந்திரத்தையும் பறிக்க யாருக்கும் உரிமையில்லை யென்பதையும், அடிமை யாயிருந்த மனிதன் உரிமை பெறவில்லை யென்பதையும்

மேற்கண்ட ஒரு வாக்கியம் தெள்ளிதின் விளக்குகிறது. அமெரிக்காவின் சுதந்திர சாஸனத்திலுள்ள சில வாக்கியங்கள்¹ ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாலன.

“மனிதர்கள், பிறக்கிறபோதே, ஆண்டவனால் அளிக்கப்பட்டிருக்கிற பராதினப்படுத்த முடியாத சில உரிமைகளுடன் பிறக்கிறார்கள். இந்த உரிமைகளிற் சில, உயிர்வாழும் உரிமை, சுதந்திரமாயிருக்க உரிமை, சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கிற உரிமை முதலியனவாம். இந்த உரிமைகளை மனிதர்கள் அனுபவிக்குமாறு செய்யவே, மனிதர்களிடையில் அரசாங்கங்கள் நிறுவப்படுகின்றன. இந்த அரசாங்கங்கள் செலுத்துகிற நியாயமான அதிகாரங்கள், ஆளப்படுவோரிடமிருந்து—அதாவது ஜனங்களிடமிருந்து—கிடைப்பவை. இந்த மாதிரி நிறுவப்படுகிற அரசாங்கங்கள் மேலே சொன்ன உரிமைகளை அழிக்க முற்படுமானால், மேற்படி அரசாங்கங்களை மாற்றவும் அழிக்கவும் ஜனங்களுக்கு உரிமையுண்டு. அப்படி மாற்றியோ அழித்தோ ஆன பிறகு, தங்களுக்குப் பாதுகாப்பையும் சந்தோஷத்தையும் அளிக்கக்கூடிய ஓர் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த அவர்களுக்கு உரிமையுண்டு.”

இதனால் தெரிவதென்ன? மனிதன், எந்த உரிமைகளோடு பிறக்கிறானோ, அந்த உரிமைகளை அவன் வைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டும்; அப்படிப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் அவன் தடைப்படுத்தப்படுவானாகில், அந்தத் தடைகளை அகற்றிச் செல்வது அவனது கடமை. ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதனை ஆள உரிமை கிடையாது. இதே மாதிரி தேசமும். இந்தக் கருத்தை, அப்ரஹாம் லீங்கன்¹ பின்வருமாறு அழகாக விஸ்தரிக்கிறான்:—

1 Abraham Lincoln 1809-1865.

“எந்த ஒரு மனிதனும் மற்றொரு மனிதனை ஆளக்கூடியவனல்ல. அப்படியே ஒரு ஜாதி மற்றொரு ஜாதியை ஆளக்கூடியதல்ல. ஒரு மனிதன் தன்னைத்தானே ஆண்டு கொள்வானாகில் அது தான் சுதந்திரம். அப்படியே, ஒரு ஜாதி தன்னைத் தான் ஆண்டு கொள்ளுமானால் அதுதான் சுதந்திரம். ஒரு ஜாதியை மற்றொரு ஜாதி ஆள்வது கொடுமை. ஒரு தேசம், மற்றொரு தேசத்தின் சுதந்திரத்தை அபகரிக்குமானால், அது—அபகரித்துக் கொள்கிற தேசம்—சுதந்திரத்தோடு இருக்கலாய்க்கில்லை.”

சென்ற 1914-ஆம் வருஷ மகா யுத்தத்தின் போது அந்த யுத்தத்தின் நோக்கங்களை விஸ்தரித்து பிரசிடெண்ட் வில்சன்¹ சொல்லிக்கொண்டு போகையில் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டான்:—

“உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களுடைய விடுதலைக்காகவும் நாம் போராடுகிறோம். சிறியதும் பெரியதுமான எல்லாத் தேசங்களினுடைய சுதந்திரத்திற்காகவும் போராடுகிறோம். எல்லா ஜனங்களும், அவரவர் இஷ்டப்படி வாழ்க்கையை நடத்தக்கூடிய விதமான உரிமைகளை அடையவும் நாம் போராடுகிறோம்.”

எனவே சுதந்திரமென்பது, மனிதனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாத ஒன்றென்பது பெறப்படுகிறது. அப்படிப் பிரிக்க முடியாத ஒன்றை—பிறருக்குப் பராதினப்படுத்து முடியாத ஒன்றை—பிரித்துக் கொடுத்தோ, பராதினப்படுத்தியோ விடுவானாகில், அவன்—அந்த மனிதன்—எப்படி மனிதன் என்று அழைக்கப்படுதற்குரியன்? இதனை நண்பர்கள் சிந்திக்க வேண்டுகிறோம்.

1 Woodrow Wilson 1856-1924.

சுதந்திர உணர்ச்சி என்பது இன்று நேற்று தோன்றியதல்ல. மனிதன் எப்பொழுது தனிச் சொத்து பாத்தியதை கொண்டாட ஆரம்பித்தானோ அன்றிலிருந்தே அவனுடைய எதிரில் இந்தச் சுதந்திர உணர்ச்சி உதயமாயிற்றென்பதே அறிஞருடைய அபிப்பிராயம். ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முந்தியிருந்த அறிஞர்கள் கூட, சுதந்திரம் என்றால் என்ன வென்பதை நிர்ணயித்து வைத்துப் போயிருக்கிறார்களென்று சொன்னால், அதைக் குறித்து இப்பொழுது நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக சுமார் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னர் எபிக்ட்டிடஸ்¹ என்ற ஓர் அறிஞன் இருந்தான். அவன் சுதந்திரத்தைப்பற்றி எவ்வாறு வருணிக்கிறான் பாருங்கள்:—

“எவனொருவன் தன்னிஷ்டப்படி வாழ்க்கையை நடத்துகிறானோ, எவன் கட்டாயத்திற்கும், நிர்ப்பந்தத்திற்கும், பலாத்காரத்திற்கும் உட்படுத்தப்படாமலிருக்கிறானோ, எவனுடைய போக்குகள் தடைப்படுத்தப்படாமலிருக்கின்றனவோ, எவனுடைய ஆசைகள் பூர்த்தியடைகின்றனவோ, எவனுடைய துவேஷங்கள் சேகரிக்கப்பட ஏதுவில்லாமற் போகிறதோ அவன் தான் சுதந்திரபுருஷன்.”

பிறருக்கு எவ்விதத்திலும் தன்பம் ஏற்படாதவாறு பிரதி மனிதனும் அவனவன், இச்சைப்படி எண்ணவும், எழுதவும், பேசவும், நடக்கவும் உரிமையுடையவனாயிருக்க வேண்டும். இதுதான் உண்மையான சுதந்திரம்; பரிபூரண சுதந்திரம்.

இப்படிப்பட்டதொரு சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபடுவது தான் ஒவ்வொரு மனிதனுடைய கடமையுமாகும்.

1 Epictetus கி.பி. முகல் நூற்றாண்டில் ரோமா புரியில் வாழ்ந்தவன்.

சீர்திருத்தம்

இது சீர்திருத்த காலம். சீர்திருத்தத்தைப்பற்றிப் பேசுவதும் எழுதுவதும் இப்பொழுது ஒரு நாகரிகமாகப் போய்விட்டது. நண்பர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சந்திக்கிற போது “என்ன, நீ இன்னும் சீர்திருந்தவில்லையா?” என்று கேட்கிறார்கள். உடைச் சீர்திருத்தம், உணவுச் சீர்திருத்தம், அரசியல் சீர்திருத்தம், ஆசார சீர்திருத்தம்—ஆக எல்லாத்துறைகளிலும் இப்பொழுது சீர்திருத்தந்தான். இந்தச் சீர்திருத்த மனப்பான்மை இருப்பது நல்லதுதான். வீட்டில் அலமாரியில் வைத்திருக்கிற பொருளை நாம் அடிக்கடி எடுத்துப் பார்த்துத் துடைத்து வைக்காமற் போனால் அது சீர்கெட்டுப் போகிறது. அதைப்போலவே, ஒரு ஜாதியினர் பல சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனைகளையும், அந்த ஜாதியினர் அடிக்கடி பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டும். இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் தகுந்த மாதிரி அந்தப் பிரச்சனைகளைத் திருத்தியமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உலக சரித்திரத்தை நாம் பார்க்கிற போது வளர்ச்சியடைந்துகொண்டு வந்திருக்கிற ஒவ்வொரு ஜாதியும், இப்படியே செய்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் இப்படி வளர்ந்து கொண்டு வந்திருக்கிற ஒவ்வொரு ஜாதியும், சீர்திருத்தத் துறையிலே ஸ்நானஞ் செய்துவிட்டுமட்டும் வளர்ச்சியடையவில்லை; சிருஷ்டிக்கிற துறையிலும் தீவிரமாக வேலை செய்து வளர்ச்சியடைந்து வந்திருக்கிறது. இது முக்கியமான விஷயம். இதை நாம் அலட்சியமாகக் கருதிவிடக்கூடாது.

பாரத ஜாதியின் தற்போதைய ஸ்திதியில் அது சிருஷ்டிக்க முடியாதென்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம்.

எனென்றால் அடிமை ஜாதிக்கு, சிருஷ்டிக்கிற சக்தியே இல்லாமற் போய்விடுகிறது. எனவே, இருக்கப்பட்டதை நாம் ஒழுங்காகச் சீர்திருத்தி யமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். திடகாத்திரமுள்ள ஒருவன்தான் பிரஜா உற்பத்தி செய்ய முடியும். நோய்வாய்ப்பட்டுள்ள ஒருவன், சிருஷ்டிக்கிற தொழிலைப்பற்றி நினைக்கவே முடியாது. அப்படி நினைப்பதற்கு முன்னர் அவன், பல ஒளஷதங்களைச் சாப்பிட்டு உடலிலே படிந்து கிடக்கும் நோய்களை அகற்றிக் கொள்வதோடு தன் தேக பலத்தையும் விருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும். இதைப் போலவே அடிமை நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு ஜாதியும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். நாம் அனுஷ்டிக்கிற சீர்திருத்த முறைகள், நம்முடைய வியாதிகளைப் போக்குவது மட்டுமல்லாமல், நமது ஜீவசத்தையும் விருத்தி செய்து கொடுக்கக்கூடியதாயிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் துரதிருஷ்ட வசமாக இப்பொழுது நமது நாட்டிலே அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிற சீர்திருத்த முறைகளெல்லாம், கீழிருந்து தொடங்கப்படாமல் மேலிருந்தே தொடங்கப்படுகின்றன. விருட்சத்தின் அடியிலுள்ள ஆணி வேரில் அரித்துக் கொண்டிருக்கும் புழுக்களை அகற்ற நாம் பாடுபடுகிறோமில்லை; உச்சாணிக் கிளையிலுள்ள இலையின் மீது ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் புழுக் கூட்டை அப்புறப்படுத்த முயல்கிறோம். அவ்வப்பொழுது சேரும் இந்தப் புழுக்கூடுகளை அவ்வப்பொழுது நாம் அப்புறப்படுத்தி விடுவதனால், மரம், மேற்பார்வைக்குச் சிறிது காலம் வரையில் அழகாகத் தான் இருக்கிறது; ஆனால், உள்ளுக்குள்ளே, அடி வேரிலிருந்து மரமானது பட்டுக்கொண்டு வருவது யாருக்கும் தெரிவதில்லை. திடீரென்று தெரிகிறபோது, யாருமே பிரயித்துப் போகிறார்கள்; தாங்கள் அனுஷ்டித்த பரிசார முறைகள் தவறென்று உணர்கிறார்கள். தீவிரமான முறை ஒன்றைக் கையாள வேண்டுமென்ற ஆக்திரம் அப்பொழுது

இவர்களுக்கு உண்டாகிறது. ஆனால் அந்த நேரத்தில் என்ன செய்ய முடியும்? மனோ தீடமுள்ள யாரோ ஒரு வைத்தியன் தோன்றி, கடைசி பட்சமான சிகிச்சை செய்தாலொழிய, மரம் உயிர்த்து எழுவதில்லை. இதைப்போல் ஒரு ஜாதியும், அரசியல் அடிமைத் தனம், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வ, சமூக சச்சரவு, குறுகிய மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொண்டு போகிற மதக் கட்டுப்பாடுகள் முதலிய புரைப்புண்களால் அழுகிக் கொண்டு வருகிற போது, தீவிரமான ஒரு முறையைத் தான் கையாள வேண்டும். இந்தத் தீவிர முறையையே, அரசியல் பரி பாஷையில் 'புரட்சி' என்று சொல்வார்கள். வைத்திய பரிபாஷையில் 'இன்ஜக்ஷன்' என்பார்கள். ஆனால் எந்தத் தேகத்திலும் கொண்டு போய் தீடென்று 'இஞ்ஜக்ஷன்' செய்ய முடியாது. 'இன்ஜக்ஷன்' செய்யப் படுவதற்குக்கூட தேகம் தகுதியுடைய தாயிருக்க வேண்டும். அதைப் போலவே ஒரு ஜாதியினிடத்திலும் தீடென்று புரட்சியை ஆரம்பித்துவிட முடியாது. அப்படி ஆரம்பித்தால் அஃது ஏமாற்றத்தில்தான் கொண்டு போய் விடும். ஆனால் இந்தப் புரட்சி ஏற்படாத புடியே ஒரு ஜாதியினுடைய ஜீவ களையை விருத்தி செய்யலாம். அதற்கு, அடிப்படையிலிருந்து சீர்திருத்தங்கள் செய்து கொண்டு போக வேண்டும். இந்த அமிசத்தை வற்புறுத்துவது தான் இந்தக் கட்டுரையில் நமது நோக்கம்.

இப்பொழுது நமது நாட்டில் எழுந்துள்ள சீர்திருத்த இயக்கங்களிற் பெரும்பாலான, பிறர் பார்த்து மெச்சவேண்டுமென்னும் நோக்கமுடையனவாயிருக்கின்றனவே தவிர, அந்தரங்க சுத்தத்தை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை யென்று நாம் கொஞ்சம் பட்டவர்த்தனமாகவே சொல்லி விடவேண்டியிருக்கிறது. நமது சமுதாயத்தின் தற்போதைய நிலைமை என்ன, அதன் ஜீவநாடி எந்த வேகத்தில் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறது, அதனை முன்னுக்குப்போக விடாமல் என்னென்ன தளைகள் அதனைப் பின்னிக் கொண்

டிருக்கின்றன, அதனுடைய தேவைகள் என்னென்ன என்பவைகளைச் சரிவரத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களும், போதிய ஆராய்ச்சியும் உலக அனுபவமும் இல்லாதவர்களும் சீர்திருத்த ஸ்தாபனங்களை ஆரம்பித்து ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யப் போவதாகக் கச்சை கட்டிக் கொண்டு முன் வருகிறார்கள். இவர்களால், இவர்களுக்கு நன்மையுண்டாகிறதோ என்னவோ நமக்குத் தெரியாது; நாட்டுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் லவலேசமும் நன்மை உண்டாவதில்லை யென்பது மட்டும் நமக்குத் தெரிகிறது.

அரசியல் சீர்திருத்தத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். நமது அரசியல் அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுங்கண்ணாடியாகத் தற்போது அமைந்திருப்பது காங்கிரஸ். இந்தக் காங்கிரஸிலே அங்கத்தினராகச் சேர்வதற்கு விசேஷமான நிபந்தனை எதுவும் கிடையாது. வயது வந்த யாரும் நான்கணு சந்தா செலுத்தினால் இதில் அங்கத்தினர் தான். அப்படிச் சேர்ந்த பிறகு இவர்களுக்கு விசேஷமான ஒரு கட்டுப்பாடோ, வேறு நியமங்களோ கிடையாது. அப்படி நியமங்கள் ஏதோ ஒன்றிரண்டு இருந்தாலும் அவை எழுங்காக அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றனவாவென்று பரிசீலனை செய்ய எவ்வித ஏற்பாடுகளும் இல்லை. மற்றும் காங்கிரஸில் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்ந்தவர்கள் இன்னின்ன வேலைகளைச் செய்யவேண்டுமென்பதைப்பற்றி எவ்வித நிபந்தனையும் கிடையாது. எத்தனையோ சங்கங்களில் அங்கத்தினராயிருப்பதுபோல் காங்கிரஸிலும் அங்கத்தினராயிருக்கலாம். காங்கிரஸ் அங்கத்தினராயிருப்பதற்கென்று விசேஷ பொறுப்பு ஒன்றும் இல்லை. இந்த வகைகளில் காங்கிரஸானது அதிகமாகச் சீர்திருத்தமடைய வேண்டும்.

தவிர, காங்கிரஸ் அங்கத்தினராயிருப்பவர்களில் எத்தனை பேருக்கு நமது தேசத்தின் அரசியலைப்பற்றியோ, உலக அரசியல் அமைப்புக்களைப்பற்றியோ தெரியும் என்று கேட்கிறோம். இந்தத் துறையில் காங்கிரஸானது எவ்வித

வேலையும் செய்யவில்லை. காங்கிரஸானது ஜனங்களுக்கு ஓரளவு அரசியல் உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணியிருக்கிறதே தவிர, அரசியல் அறிவை ஊட்டவில்லை. காங்கிரஸ் பிரசாரகர்களுக்கென்றாவது ஆங்காங்கு அரசியல் போதனைப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். காங்கிரஸ் ஸ்தாபனங்கள் என்னென்ன வேலைகளைச் செய்து வருகின்றன, இனி என்னென்ன செய்யப் போகின்றன என்பவைகளைப் பற்றி மக்களுக்குத் தெரிவிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

ஆசார சீர்திருத்தத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். நமது பழைமைகளை யெல்லாம் பரிகசித்துப் பேசுவதைத்தான் ஆசார சீர்திருத்த மென்று பலர் நினைக்கிறார்கள். இது மிகத் தவறு. எந்த ஒரு சீர்திருத்தமுமே, நமது தேசிய தனித்துவத்தை, நமது கலை ஞான பரம்பரையைப் போக்கடித்து விடுவதாயிருக்கக்கூடாது. எனவே, நமது புராதனக் கிரந்தங்களையும், நமது பூர்விக ஆசார விவகாரங்களையும், அவைகளின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவற்றை இகழக்கூடாது. இங்ஙனம் பழைமையை அடியோடு உதறித் தள்ளுகிறவர்கள், புதுமையான முறைகள் என்னென்னவற்றைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் அஃதொன்றுமில்லை. இவர்களுடைய நிலைமை திரிசங்கு சொர்க்கமாகவே இருக்கிறது. பழைமையை, புதிய காலத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் மாற்றியமைத்துக்கொள்வது தான் புத்திசாலித்தனமேதவிர, ஜாதீய கௌரவத்தைவிட்டுக் கொடுக்கிற மாதிரியான முறைகளைச் சீர்திருத்தம் என்ற பெயரால் அணுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரப் பார்ப்பது நம்முடைய வீழ்ச்சியை நாமே தேடிக்கொள்வதாகும்.

பெண் சீர்திருத்தமென்று சொல்லிக்கொண்டு ஆண்கள் பேச முன்வருவதுதான் நமக்கு விநோதமாயிருக்கிறது. பெண்களை நாம் பரம்பரை அடிமைத்தனத்தில் ஆழ்த்தி வைத்திருப்பதாகவும், அவர்களை அடுப்பங்கரைப் பொம்மைகளாக ஆக்கிவிட்டிருப்பதாகவும், இந்தக் கோரமான நரகத்

திலிருந்து அவர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்றும் இன்னும் பலவகையாக ஆண் சிங்கங்கள் கர்ஜித்து வருகின்றன. பாரத ஜாதியானது எப்பொழுதும் பெண்மைக்கு மகத்தான கௌரவம் கொடுத்துப் போற்றி வந்திருக்கிறது. சமுதாயம், அரசியல், கலை ஞானம் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் அவர்கள் ஆண்களுக்கு நிகரான அந்தஸ்து பெற்று, முன்னேற்ற மார்க்கங்களில் சென்றிருக்கின்றனர். இந்தப் பரம்பரை வாசனை, பாரத ஜாதியை இன்னும் விட்டகலவில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் பெண்களைக் கைதுக்கி விடுகிறோமென்று செய்யப்படுகிற முயற்சிகள் யாவையும், அவர்களைக் கீழே இறக்கிவிடுகிற முயற்சிகளாகவே நாம் கொள்கிறோம். உதாரணமாக பெண்களுக்குக் கல்வி ஞானத்தைப் புகட்ட வேண்டுமென்று ஆண் மக்கள் பரிந்து பேசுகிறார்கள். எத்தகைய கல்வி ஞானத்தை? எந்தக் கல்வி முறையானது ஆண்மக்களை ஆழமான அடிமைத்தனத்தில் இழுத்துக் கொண்டு போகிறதோ, எந்தக் கல்வி முறையானது சுயமாகச் சிந்தனை செய்கிற சக்தியைச் சூனியமாக்கி விட்டதோ, எந்தக் கல்வி முறையானது நமது தேசத்தைப்பற்றியும், ஜாதியைப்பற்றியும் தாழ்வாக எண்ணும்படி செய்துவிட்டிருக்கிறதோ அந்தக் கல்வி முறையையே பெண்களுக்கும் புகட்ட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். தற்போது பெண்கள் அவர்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ, நமது தேச கலாசார வாழ்க்கையில் ஒரு மதிப்பும் சிரத்தையும் காட்டி வருகிறார்கள். பாரதக் கதை யென்றாலும் ராமாயணக் கதையென்றாலும், அதற்கு ஒரு பெண்ணின் உள்ளம் உடனே இசைந்து கொடுக்கிறது. பெண் மக்கள், இப்பொழுதுள்ள அளவுக்கேனும் தமது தேசிய கலாசாரத்தில் ஒரு வித பக்தி செலுத்தி வருவதனால்தான், பாரத ஜாதி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறதென்று பெருமையோடு கூறுகிறோம். இவைகளையெல்லாம் போக்கடித்துக் கொள்ள வேண்டு

மானால், தற்போதைய கல்வி முறையை அவர்களுக்குப் புகட்டலாம். ஆனால் உண்மையான இந்தியன் இதை விரும்புவானா? தற்காலக் கல்வி முறை ஆண் மக்களுக்கு உரித்தானதல்ல வென்று நாம பலமாகக் கண்டித்து வருகிறோம். அப்படியிருக்க இதே கல்வி முறையைப் பெண் மக்களுக்கும் புகட்ட வேண்டுமென்று சீர்திருத்தப் பாட்டு பாடுவதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது? நமது நாட்டுச் சங்கீதம், சிற்பம், காவியம், இதிகாசம் முதலிய துறைகளில் நமது சகோதரிகளுக்குக் கல்விப் பயிற்சி அளிக்கவேண்டுமென்று சொன்னால் அதில் அர்த்தமிருக்கிறது. அப்படிப் போதிக்கப்படுகிற கல்வியும் தாய்ப் பாஷையின் மூலமாக இருக்க வேண்டும். இவைகளை யெல்லாம் விடுத்து, எந்தக் கல்வி ஆண் மக்களுக்கு வேண்டாமென்று சொல்லிக் கொண்டு வருகிறோமா, அதே கல்வியைப் பெண்களுக்குப் போதிக்க வேண்டுமென்று சொல்வது நுணிக்கினையிலிருந்து அடிமரத்தை வெட்டுவது போலத்தான். தவிர, ஆண் மக்களே அரசியல் அடிமைத்தனத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கிறபோது, அவர்கள், பெண் மக்களை அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை செய்வது எப்படி முடியும்?

மற்றும், அடுப்பூதும் தொழிலை மிகக் கேவலமாகக் கருதிச் சில ஆண் மக்கள் பேசுகின்றனர். இது பெரிதும் வருந்தத்தக்கது. மனிதன் இந்த உலகத்தில் படாதபாடுகளெல்லாம் படுவது இந்த ஒரு சாண் வயிற்றுக்கே. இந்த ஒரு சாண் வயிற்றை நிரப்புவதே மனித வாழ்க்கையின் முக்கிய லட்சியமில்லாவிட்டாலும், இதன் அவசியத்தை யாரும் மறுக்கமுடியாது. உலகத்திலே நடக்கிற பல புரட்சிகளும், எல்லா மக்களுக்கும் தேவையான உணவு போதுமான அளவு கிடைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தைக் கொண்டே நடைபெறுகின்றன. இப்படிப்பட்ட முக்கியமான தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் விஷயத்தில் பெண்மக்களுக்குத்தான் முக்கியமான பங்குண்டு. அப்படியிருக்க

நமது தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிற இந்த அமிசத்தை நாம் பரிகசித்தல் பொருந்துமா? இப்படி நாம் கூறுவதனால் பெண்மக்களை அடுப்பங் கரையிலேயே இறுத்தி வைத்துவிட வேண்டுமென்பது அர்த்தமல்ல. அதனை அலட்சியப்படுத்தி விடக்கூடாதென்பதுதான் நமது கோரிக்கை. ஏனென்றால் ஒரு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், ஒழுங்கான குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்தத் தெரியா விட்டால், அந்தச் சமுதாய அமைப்பு நாளாவட்டத்தில் கட்டுத் தளர்ந்து விடுகிறது; அதனுடைய ஜாதீய கௌரவமே போய்விடுகிறது. சீனாவில், குடும்பத்திற்கு எப்பொழுதுமே ஒரு தனி கௌரவமும் மதிப்பும் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. சீன நாகரிகத்தின் முக்கியமான அமிசம் இது. இந்தியாவிலும் இல்லற வாழ்க்கைக்கு நமது முன்னோர்கள் முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பேசி வந்திருக்கிறார்கள். வேதங்களிலும், உபநிஷதங்களிலும் ஒரு கிரகஸ்தனுடைய கடமைகள் மிக அழகாக வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட கிரகஸ்த தர்மம் இனிதாக நடைபெற பெண்ணின் துணை அவசியம். அந்தப் பெண்ணே சீல சுபாவமுடையவளாயும், பாரம்பரியப் பெருமையிலே பக்தி கொண்டவளாயும் இருக்க வேண்டும். தற்காலக் கல்வி முறை இவைகையெல்லாம் பூரணமாக அளிக்கின்றனவாவென்று நாம் கேட்கிறோம். பொதுவாகவே, நம்முடைய அபிப்பிராயமென்னவென்றால், ஆண்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற கல்வி மாநிரியே, பெண்களுக்கும் கொடுக்கப்படக்கூடாது என்பதுதான்.

மற்றும் ஆண்களும் பெண்களும் ஒரே வகுப்பில் ஒரே மாநிரியாகப் படித்தல் என்ற “உடன் பயிற்சி முறை” யென்கிற நவீன முறையையும் நாம் பலமாக ஆட்சேபிக்கிறோம். ஆங்கிலம்பயின்ற அறிஞர்கள் சிலர், இவற்றையெல்லாம் சீர்திருத்தங்களென்று சொல்லிக் கைகொட்டி ஆரவாரித்து வரவேற்றபோதிலும், இவை நமது ஜாதீயின்

கட்டுக்கோப்பை வெகுவிரைவில் சூலைத்துவிடுமென்று அஞ்சுகிறோம்.

தவிர, நாம் அனுஷ்டிக்கிற எந்தச் சீர்திருத்த முறைகளும் அந்நிய ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்துவதாயிருக்கக் கூடாது. உதாரணமாக, உடைச் சீர்திருத்தமென்றும் உணவுச் சீர்திருத்தமென்றும் சொல்கிறோம். இந்தச் சீர்திருத்தங்கள், அந்நியப் பொருள்களின் இறக்குமதியை அதிகப்படுத்துமாறால், இவற்றினால் தேசத்திற்குத் தீமையே தவிர நன்மை இல்லை. நமது நாட்டுப் பொருள்களைக் கொண்டு தயாரிக்கப்படுகிற உடைகளை நமது நாட்டுச் சம்பிரதாயப்படி அணிந்து கொள்வதுதான் சீர்திருத்தமே தவிர, மேலாட்டு மோஸ்தரில் உடையணிந்து சீர்திருத்தம் பேசுவது நன்மை நாம் ஏமாற்றிக் கொள்வதாகும். எளிய வாழ்க்கையென்று சொல்லிக்கொண்டு கதராடை அணிகிறோம். இந்த அளவுக்கு நல்லது தான். ஆனால் இந்தக் கதராடை மீது, மேலாட்டு உயர்தர வாசனைத் திரவியங்களை உபயோகிக்கிறோம் இஃதென்ன எளிய வாழ்க்கை? இஃதென்ன சீர்திருத்தம்?

சீர்திருத்தமானது, அடிப்படையில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று மேலே கூறினோம். இது முக்கியமான விஷயம். ஆனால் நமது சீர்திருத்த வாதிகள் அதை அலட்சியமேபடுத்தியிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, நமது சீர்திருத்தவாதிகள், ஏழை ஜனங்களடங்கிய ஒரு கூட்டத்தில் "சகோதரர்களே! நீங்களெல்லாரும் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும். 'கூழாலை' உம் குளித்துக் குடி; கந்தையாலையும் கசக்கி உடுத்து' என்பது பழமொழி. சுத்தமாயிருப்பதே தெய்விகத்தன்மை" என்று பலவிதமான உபதேசங்களைச் செய்து விட்டு வருகிறார்கள். வாஸ்தவம். குளித்துவிட்டுக் கூழைக் குடிக்க வேண்டியது தான். ஆனால் அந்தக் கூழ், அந்த ஏழைக்கு ஒழுங்காகக் கிடைக்கிறதா? ஒரு சரண் அகல முள்ள கந்தைச் துணி, மானத்தை மூட அவனுக்குக் கிடைக்க

கிறதா? இவைகளை அவனுக்கு முதலில் கடைக்கும்படி செய்து விட்டு, பிறகு அவனுக்குச் சீர்திருத்த உபதேசங்களைச் செய்தால் அதில் பயனும் உண்டு; அர்த்தமுமிருக்கிறது. சேரிகளுக்குச் சென்று அங்குள்ளவர்களைப் பார்த்து “தினந்தோறும் நீங்கள் ஸ்ரானஞ் செய்யவேண்டும்” என்று நமது நண்பர்களிற் பலர் உபதேசித்திருப்பதை நாம் பல முறை கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் அந்தச் சேரியில், குடிக்கவோ, குளிக்கவோ என்ன வசதிகள் இருக்கின்றனவென்பதை இவர்கள் கவனிப்பதேயில்லை. அந்த வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க இவர்கள் எவ்வித முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. இதனால், இவர்களுடைய சீர்திருத்த உபதேசங்களெல்லாம் விழுலுக்கிறைத்த நீராவி விடுகின்றன.

ஆகவே, நம்முடைய எந்தச் சீர்திருத்த முயற்சியும், நமது ஜாதீய கௌரவத்தை உயர்த்திக் கொடுப்பதாயிருக்க வேண்டுமென்கிற ஓர் அமிசத்தை மட்டும் இதன் மூலம் சீர்திருத்த அன்பர்களுக்கு வற்புறுத்த விரும்புகிறோம்.

மதம்

மதம் என்ற சொல்லுக்கு இன்னதுதான் பொருள் என்று யாருமே நிர்ணயித்தோ வரையறுத்தோ கூற முடியாது. அங்ஙனம் கூற முயற்சி செய்தோர், ஏதோ ஒரு லட்சியத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டுதான் பொருள் வகுத்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு துணிந்து முடிபு கட்டுதல் சரியா தவறாவென்று கூறுவது நமது கடமையன்று. மதம், ஆகாயத்தைப் போல் விரிந்தது; கடலைப்போல் ஆழ்ந்தது. மனிதனுடைய அக வளர்ச்சிக்கும் புற வளர்ச்சிக்கும் சாதனமா யமைந்திருப்பது; அறிஞர் ஜான் டீவே¹ கூறுகிற படி, தான் கொண்ட ஒரு லட்சியத்தை யடைவதற்கு, இடையூறாக எவையேனும் குறுக்கிடுமானால் அவற்றை மகிழ்ச்சியுடன் சமாளித்துக் கொள்ளும் ஆற்றலை அளிப்பது; மானிட சமூகமானது, நல்ல வழியில் செல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை மனிதனுடைய இருதயத்திலே சதா தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருப்பது; அந்த எண்ணத்தைச் செயலில் கொணரும் பொருட்டு, காற்றாடி போல் சுழன்று சுழன்று உழைப்பதற்குத் தேவையான சக்தியைத்தருவது. இதனைத் தருமமென்று அழைப்போர் அழைக்க; மதமென்று கூறுவோர் கூறுக. எல்லாம் ஒன்றாகவே முடி கிறது. இந்த விரிந்த நோக்கோடுதான் ஆதி காலத்தில் மதாசாரியர்கள், தங்களுக்கு நன்மை என்றுபட்ட மாதிரியில் புதிய புதிய மதங்களைத் தோற்றுவித்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் கோலிய வழிகள், பிற்காலத்தில் கரடு முரடான பாதைகளாக மாறி விட்டிருக்கலாம். அஃது அவர்களுடைய தவறன்று. அவர்களுடைய நோக்கமெல்லாம்,

மனித சமூகத்திற்கு நன்மை செய்ய வேண்டு மென்ப தாகவே இருந்தது.

மதத்தின் ஆதிகர்த்தர்களுடைய நோக்கப்படி இப் பொழுது மதங்கள் இருந்து வருகின்றனவா? அவர்களுடைய திருவாக்கிவிருந்து வெளியான உபதேசங்களை, அவர்களைப் பின்பற்றுவதாகச் சொல்லும் மக்கள் அப்படியே ஏற்று, தங்கள் வாழ்க்கையில் நடத்திக் காட்டி வருகிறார்களா? இல்லை, இல்லை, இல்லை யென்று தான் நாம் விசனத்துடன் கூற வேண்டியிருக்கிறது. மதமானது, இப்பொழுது புறச் சடங்குகள் நிறைந்த ஒரு கூடு என்ற அளவில்தான் கிற்கிறது. மதத்தின் மூல புருஷர்கள் கூறிப் போந்த உபதேசங்களுக்கு விபரீத வியாக்கியானஞ் செய்து கொண்டு, அதையே மதம் என்று சொல்லி வருகிறோம். மதத்தின்-அஃது எந்த மதமாயினும் சரி-உண்மையான கருத்துக்களை நாம் மனத்தால் கிரகித்துக் கொண்டிருப்போமானால், இப்பொழுது உலகத்திலே காணப்படுகிற மனஸ்தாபங்களும் சில்லரைப் போராட்டங்களும் தோன்றிக் கொண்டிருக்க மாட்டா. மதத்தின் பெயரால் மண்டைகள் தான் உடைபடுமா? குறித்த ஒரு மதம், நமக்குத்தான் சொந்தமென்றும், அந்த மதத்திற்குப் புறம்பானவர் அனைவரும் நமது வெறுப்புக்கோ கண்டனத்திற்கோ உரியவராகிறார் என்றும் நினைக்கிற போதுதான் மதச் சண்டைகள் மூளை கிளம்பத் தொடங்குகின்றன. இங்ஙனம் பிற மதத்தைப் பற்றி இழிவாக நினைக்கிறவர், தம் மதத்தையே இழிவுபடுத்திக்கொள்கிறார். இதை அநேகர் அறிவதே யில்லை.

ஆனால் இப்பொழுது நாட்டின் பல பாகங்களிலும் நடைபெறுகிற மதச் சண்டைகள், இந்த சுய மதப்பற்றின் காரணமாக எழுகின்றனவோ என்று பார்த்தால் அப்படியுமல்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில், பொருளாதார நிலைமை காரணமாக இருக்கிறது; இன்னும் சில சமயங்களில், மதத்தின் பெயரால் ஒரு சிலரையோ, ஒரு சமூகத்தினரையோ பயமுறுத்

திக் கொண்டே யிருக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு ஒரு சிலர் செய்கிற சேஷ்டையாகவுமிருக்கிறது. இதனால் உயிர்ச் சேதமும் பொருட் சேதமும் ஏராளமாக உண்டாகின்றன. தூதருஷ்டவசமாக இங்ஙனம் நஷ்டமடைவோர் மத மென்பது இன்னதென்று அறியாதவர்களாகவோ அல்லது அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதவர்களாகவோ இருக்கின்றனர்.

உலகம் எப்படி இடத்தில் சுருங்கியிருக்கிறதோ அப்படியே மனத்தில் விரிந்திருக்கிறதென்றும், மனிதரை மனிதர் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய நிலைமை இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிற தென்றும் ஒரு சிலர் கூறுகின்றனர். வாஸ்தவம். இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பது உண்மைதான். ஆனால் இந்த நிலைமையை நாம் எவ்வளவு தூரம் உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதுதான் இப்பொழுதைய பிரச்சனை. அப்படி உபயோகித்துக் கொண்டிருந்தோ மானால், சிறிய சிறிய காரணங்களுக்காக, பெரிய பெரிய கலகங்கள் உண்டாக மாட்டா.

புற நிகழ்ச்சிகளான இந்தக் கலகங்கள் ஒரு புறமிருக்கட்டும். மதபோதனையினாலோ, அல்லது மதத்தை அனுஷ்டிப்பதனாலேயோ, மனிதனுடைய உள்ளம் எவ்வளவு தூரம் விரிந்திருக்கிறது, அதில் அகில ஜீவராசிகளுக்கும் எவ்வளவு தூரம் இடம் கொடுத்திருக்கிறான் அந்த மனிதன் என்று நாம் பார்க்கிறபோது சூனியந்தான் நமக்குப் புலப்படுகிறது. தற்போது மதங்கள், வெறும் சடங்குகளாகவும், சம்பிரதாயமாகச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களாகவுமே ஆகிவிட்டன. வியர்வை நாற்றத்தை மறைக்க வாசனைத் தைலங்களைத் தெளித்துக் கொள்வதுபோல, நம் உள்ளத்திலே நிறைந்திருக்கும் கல்மஷங்களை மறைத்துக் கொள்ள மதத்தை ஒரு கருவியாகவே உபயோகிக்கிறோம். அந்த மாசுக்களைத் துடைக்கக்கூடிய அல்லது எரிக்கக்கூடிய ஒரு விளக்காக இதுவே உபயோகிக்க மறுக்கிறோம்.

இந்த நிலையில் மதத்தின் தலைவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்களென்று நாம் கேட்கிறோம். பரம்பரைப் பெருமையிலேயோ, அல்லது தங்களுக்கு அனுபவபாத்தியமாகக் கிடைத்திருக்கிற சொத்துரிமை எங்குபோய் விடப்போகிறதோ வென்ற கவலையிலேயோ அவர்கள் எவ்வளவு காலந்தான் மூழ்கி யிருக்கப் போகிறார்கள்? அவர்கள் கறங்கு போல் சுற்ற வேண்டாமா? பஞ்சு போல் அலைய வேண்டாமா? இந்த ஆகாய விமான காலத்திலே, பல்லக்கிலே ஊர்ந்து சென்று கொண்டிருப்பது பொருந்துமா? நமது சந்நிதானங்களையும், ஜகத் குருக்கள்களையும் நாம் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறோம்:—‘ஐய, சென்ற காலப் பெருமையிலே இதுகாறும் கழித்து விட்டீர். இனியும் அங்ஙனம் முடியுங்கொல்? குரு பூஜையிலோ, பாத பூஜையிலோ மட்டும் உங்கள் கடமையைக் கழித்து விட்டீர்களானால், நீங்கள் பிரதிநிதியாக இருக்கும் மதம் போகிற வழிதான் என்ன? பஞ்சுத் திண்டிலும், காஷாய உடையிலும் சிரமபரிகாரம் செய்து கொள்ளக்கூடிய காலமா இது? நாடு நாடு தோறும் சென்று, மேடை தோறும் ஏறி உங்களுடைய மதத்தின் புனிதத் தன்மையைப் பிரசாரம் செய்யவேண்டாமா? நாட்டின் ஜீவ நாடி உங்கள் கையில்லல்லவோ இருக்கவேண்டும்? அதை யாரிடத்திலோ விட்டுவிட்டு ஒதுங்கி ஒதுங்கி வாழ்வதிலேயே விருப்பங்கொண்ட உங்கள் பாதுகாப்பில் மதம் எத்தனை நாட்கள் தான் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கப் போகிறது?

மதமின்றி மனிதன் வாழ முடியும் என்ற எண்ணம் கமக்கில்லை. ஆனால் அந்த எண்ணம், நம்மவர் பலரிடையே பரவி வருவதை நாம் மறுக்க முடியாது. இதற்குக் காரணம் நமது மடாதிபதிகள், ஆசாரியர்கள் முதலியோருடைய அசிரத்தைதான். இவர்கள், எதுவரை, தங்களுடைய மடங்களை விட்டு வெளிக் கிளம்பாமலிருக்கிறார்களோ, எதுவரை தேசப் பொது வாழ்வில் கலந்து கொள்ளாமல் இருக்க

கிரூர்களோ, எதுவரை தங்களுடைய ஆடம்பா வாழ்க்கையை விடுத்து, இயற்கை வாழ்வை மேற்கொள்ளாமலிருக்கிறார்களோ அதுவரை நமது மதம் இருந்த நிலையிலேயே இருக்கும்; அல்லது இன்னும் அழுகிக்கொண்டு போகும். இந்த விஷயத்தில் ராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், ஸ்வாமி விவேகானந்தர் முதலியோரை மதத்தலைவர்கள் பின்பற்ற வேண்டுமென்பது நமது எண்ணம்.

மேலே சொன்ன வாக்கியங்கள், எல்லா மதத்தலைவர்களுக்கும் பொருந்தும் என்று மட்டும் இங்குச் சுருக்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறோம்.

மதத்தின் பெயரால் நடைபெறுகிற பலாத்காரச் செயல்களுக்கெல்லாம் பரிகாரத் தேடிக் கொடுக்குமாறு அரசாங்கத்தின் துணை நாடுவதும், அரசாங்கம் சரியாக நடந்து கொள்ளவில்லை யென்று அதனைக் குறைகூறுவதும் அவ்வளவு அறிவுடைமையாகாது. நாட்டின் பொதுஜன அமைதிக்கு அரசாங்கம் பொறுப்புடைய தென்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்கிறோம். ஆனால் அதற்காக, மதத்தலைவர்களின் பொறுப்பு ஒன்றுமே யில்லை யென்று அவர்களைப் புறக்கணித்து விடவும் நாம் தயாராயில்லை. இந்தியாவிலே அடிக்கடி ஹிந்து—முஸ்லிம் கலகங்கள் ஏற்பட்டு, செழுமையான மண்ணைச் செந்திறமாக்கி வருகின்றன. இவற்றில் சமரஸம் காண அரசியல் தலைவர்கள், அவ்வப்பொழுது ஏதேனும் முயற்சி செய்கிறார்களே தவிர, இரண்டு மதங்களின் தலைவர்களும் ஏன் ஒன்று சந்திக்கக்கூடாதென்று நாம் கேட்கிறோம். அப்படிச் சந்தித்து, ஒரு முடிவு கண்டு பின்னர் மதத்தின் பெயரால் ஜனங்களிடத்தில் தங்களுக்குள்ள செல்வாக்கை உபயோகிப்பார்களானால், நாட்டில் புற அமைதி ஏற்படுவதுடன், ஜனங்களுக்கும் அக அமைதி ஏற்படுமென்று நாம் உறுதியாக நம்புகிறோம்.

பிரசாரம்

இந்தியர்கள் விரைவில் சுயராஜ்யம் பெற வேண்டி நாடெங்கணும் சுய ராஜ்ய தாகத்தை எழுப்ப இதுகாலை பிரசாரம் செய்யச் செல்வோரிற் பலர் சுய நலமற்ற வராய், பாரத தேவியின் திருவடியில் தங்களுக்குள்ள அனைத்தையும் அர்ப்பணம் செய்தவராய் இருக்கின்றனர் என்பது வெளிப்படை. இக்கூட்டத்தார் செய்து வரும் தியாகத்திற்காக இவரை, இந்தியாவின் நலத்தை நாடுவோர் அனைவரும் வணங்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார். இச்சமயத்தில் பிரசார வரலாற்றைப் பற்றியும், பிரசாரம் செய்வோர் எத்தகையரா யிருத்தல் வேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் ஈண்டுச் சுருக்கமாகக் கூறுதல் பொருத்தமாக இருக்குமென நினைக்கிறோம்.

இந்தியாவில் தோன்றியிருக்கும் ஒவ்வொரு வஸ்துவக்கும் மூலாதாரம் மேலைநாடே என்று கூறும் அறிஞரில் சிலர், நம் நாட்டவர் பிரசாரம் செய்ய மேலைநாட்டாரிடமிருந்தே கற்றுக் கொண்டனர் என்று கூறுகின்றனர். சரித்திர உண்மை அறிந்தார் இதை அங்கீகரிக்கமாட்டார். அசோக மௌரியன் காலத்தில் அவனுடைய ஆதரவில் பௌத்த மதப் பிரசாரம் ஒழுங்காக நடந்ததைப்போல் எப்பொழுதும் நடைபெறவில்லை யென்று துணிந்து கூறலாம். பௌத்த தர்மத்தைப் பரவச் செய்வதற்காக அசோகன் செய்திருந்த பிரசார ஏற்பாடுகளைப் போல் நாம் இப்பொழுது செய்திருந்தோமானால் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே நாம் சுய ராஜ்யத்தைப் பெற்றிருக்கலாம். அந்த ஏற்பாடு அல்லது ஒழுங்கு நம்முடைய தற்போதைய பிரசாரத்தில் இல்லாதது

பெருங்குறையே யாகும். அசோகன் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் ஒவ்வொரு பிரசாரக் கூட்டத்தாரை அனுப்பி அங்குப் பௌத்த தர்மத்தை விருத்தி செய்வது அவருடைய கடமை யெனச் செய்து விட்டான். தன் கீழிருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள், அவர்களுக்கென்றுள்ள இயற்கையான உத்தியோகத்தைச் சரிவரப் பார்ப்பதுடன், பௌத்த தர்மத்தை விருத்தி செய்வதையும் உத்தியோகத்தின் ஓர் அமிசமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று உத்தரவு செய்தான். இவர் தவிர, தன் நாட்டில் பௌத்த தர்மத்தைப்பற்றிப் பிரசாரம் செய்வதற்கென்றே சில உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்திருந்தான். இவர்கள், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சென்று பௌத்த தர்மத்தின் மேன்மையைச் சொல்லி அதன்படி நடக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்துமாபடி கட்டளையிடப்பட்டிருந்தார்கள். இன்னிள்ள ஜாதியாரிடத்தில் இன்னிள்ள விதமாக நடக்க வேண்டுமென்று இவர்கள் கூறப்பட்டிருந்தார்கள். இவ்வளவு ஒழுங்கான ஏற்பாடுகளினாலேயே பௌத்த மதம் மிக உயர்வ நிலைக்கு வந்தது. இங்ஙனமே கனிஷ்கனும் பௌத்த மதத்தைப் பிரசாரம் மூலமாக விருத்தி செய்து வந்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. முகம்மதியர் ஆட்சியிலும் இத்தகைய பிரசார வேலைகள் நடைபெற்றன வென்று தெரிகிறது.

தென்னாட்டில் தமிழ் மன்னர் ஆட்சியிலும், சிவனடியார்களும் வைணவ பாகவதர்களும் ஆங்காங்குத் தத்தம் சமயத்தின் பெருமையைப்பற்றிப் பிரசாரம் செய்து வந்தார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. சமய சூரவர்கள், தம் அடியார் குழாத்துடன் ஊர் ஊராகச் சென்று ஈசனைத் தொழுது வந்தனர் என்பதனால் அறியக்கிடப்ப தென்னை? வந்தாளத்தில் கிருஷ்ண சைகன்யர் தம்முடைய சிஷ்ய கோஷ்டியுடன் இடம் இடமாகச் சென்று பக்தி மதத்தைப் பரவச் செய்வதைப் பிரசார வேலை என்று கூறுது வேறென்னவென்று

கூறுவது? எனவே, இந்தியாவுக்குப் பிரசார வேலை புதிதல்ல வெல்பதும், குறைந்தது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் முகல் இப்பிரசாரம் ஏதேனும் ஒரு துறையில் நடந்து வந்திருக்கிறதென்பதும், இப்பொழுது நாம் செய்யும் பிரசார வேலை மேடைடாரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டதல்லவென்பதும் நன்கு விளங்கும்.

பிரசாரம் செய்வது என்பதற்கு, குறித்த ஓரிடத்தில் குறித்த ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி உபந்நியாசம் செய்வது என்று மாத்திரம் பொருளல்ல. எந்த நோக்கத்தோடு ஒருவன் பிரசாரம் செய்கிறானோ அந்தநோக்கத்தை அனைவருக்கும் விளக்க வேண்டுவது பிரசாரகனின் கடமையாகும். சுய ராஜ்யப் பிரசாரகன் ஒருவன், ஓர் ஊரில் சென்று பொதுவான ஓர் இடத்தில் சிலரைக் கூட்டி, சுயராஜ்யம் வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றி அழகாக உபந்நியாசம் புரிந்து வந்து விடுவானாகில் அவன் தன் கடமையைச் செய்தவனாகக் கருதப்படமாட்டான். இங்ஙனம் உபந்நியாசம் செய்து திரும்பி விட்டானேயாகில் அதனால் அவ்வூரில் உண்மையான உணர்ச்சி ஏற்படாது. அக்கூட்டத்திற்கு எத்தனை பேர் வந்திருப்பர்? அக்கூட்டம் நடைபெற்றதே பலருக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். அல்லது அக்கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தோரில் பலருக்குப் பலவிதமான சந்தேகங்கள் தோன்றி அவைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள வழியறியாது இடர்ப்படலாம். அல்லது சுயராஜ்யக் கட்சிக்கு மாறுபட்டோர், உபந்நியாசம் செய்தவரோடு நியாயவாதம் புரிந்து பல உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பலாம். இத்தகையோருடைய ஆவல்களை உபந்நியாசம் ஒன்றினால் மட்டும் தீர்த்து வைக்க முடியுமா?

ஆதலின் சுய ராஜ்யப் பிரசாரகர் ஒவ்வொருவரும் தாம் செல்லும் ஊர்களில் முதலில் ஓர் உபந்நியாசம் செய்து விட்டு, பிறகு அவ்வூரிலிருக்கும் செல்வாக்குள்ள சிலரைக் கண்டு பேச வேண்டும். அவ்வூராருக்கு என்னென்ன

குறைகள் இருக்கின்றன என்பதை விசாரித்துத் தம்மால் கூடுமானவரை குறைகளைத் தீர்த்து வைக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். நாட்டில் தற்போது எத்தகைய அரசாங்கம் நடைபெறுகிற தென்பதையும், இவ்வாட்சி முறையில் ஜனங்களுக்கு உண்டாகும் நன்மைகளையும் தீமைகளையும், சுயராஜ்யம் வந்தால் இந்தியர்கள் எந்நிலையில் இருக்கலாம் என்பதையும் ஒவ்வொருவருக்கும் தம் சக்திக் கியன்றவாறு விளங்கக்கூற வேண்டும். தேசிய மகா சபையார் எத்தகைய வழிகளில் பிரசாரம் செய்ய வேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டிருக்கின்றனரோ அதன்படியே நடக்கவேண்டும். பொதுவாக இவ்வளவே கூற முடியும். ஏனெனின் சுயராஜ்யப் பிரசாரம் செய்வோர் அனைவருக்கும் பொதுவாக இருக்கும்படியே இவ்வியாசம் எழுதப்பட்டதாதலின், இன்ன பிரசாரகர் இன்ன மாதிரி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஈண்டுக் குறிப்பிடுதல் அசாத்தியமாகும்.

பிரசாரம் செய்வோர் தாங்கள் கூறுகிற வண்ணமே அனுஷ்டித்துக் காட்டவேண்டும். அஃதன்றி அந்நிய ஆடைகளைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்வோன் ஒருவன், அந்நிய ஆடைகளை உடுத்திக் கொண்டிருப்பானாகில், அவன் பிரசாரத்தினால் என்ன நன்மைகள் விளையும்? அவனுடைய வார்த்தைகளுக்கு ஜனங்கள் என்ன மரியாதை கொடுப்பார்கள்? காந்தியடிகளுக்கு இப்பொழுதுள்ள பெருமை எங்ஙனம் ஏற்பட்டதென்பதை ஒவ்வொருவரும் இவ்விஷயத்தில் ஆராய்தல் அவசியம். கற்றபடி நிறலே அறிஞர்க்கு அழகு. பிறருக்கு வழிகாட்ட விரும்புவோன் மிகஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். ஜனங்களின் மனத்தை நல்ல நிலையில் நிறுத்துவதோ தீய வழியில் செலுத்துவதோ பிரசாரகருடைய வசத்தில் இருக்கின்றதால் அவர் தம்முடைய கருமத்தில் கண்ணுங் கருத்துமா யிருக்க வேண்டும்.

பிரசாரம் செய்வோர் சுயநலப் போர்வையைக்கழற்றி எறிந்து வெளி வருதல் வேண்டும். ஊர்வலங்களுக்கும், பூமலைகளுக்கும் கை கொட்டுதலுக்கும் அவர் ஆசைப்படக் கூடாது. உபந்நியாசம் செய்வதிலேயே தேச சேவை அடங்கி யிருக்கிறதென்று பிரசாரகர் எண்ணுவாரானால் அது பேதமை யாகும். தேசசேவை செய்வோர் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு குறைவாகப் பேசுகின்றனரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நல்லது என்று அறிஞர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். பிரசாரகர் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுதல் கூடாது. அக வாழ்க்கையிலும் புற வாழ்க்கையிலும் அவர் தூயராக இருத்தல் வேண்டும். பிரசங்கங்கள் செய்யும் போதும், பிரசாரம் செய்யச் செல்லும் போதும் பரிசுத்தர் போல் பாசாங்கு செய்தலும், மிகக் கம்பீரமாக நடந்து கொள்வது போல் காட்டிக் கொள்ளுதலும், பிற இழி துறைகளில் இறங்கி நடமாடுதலும் பொருந்தாவாம்; எப்பொழுதும் ஒரே படித்தாய் இருத்தல் வேண்டும்.

பிரசாரகர், அனைவரிடத்திலும் சம உணர்ச்சிபாராட்ட வேண்டும். இன்னார் உயர்ந்தவர், இன்னார் தாழ்ந்தவர் என்ற வேற்றுமை எண்ணம் தேச ஊழியம் புரிவோரிடத்தில் இருக்குமாயின் அவர் தேசத்திற்குத் தீங்கு செய்தவராகவே கருதப்படுவார். ஆண்டவன் படைப்பில் இன்ன மனிதர் உயர்ந்தவர் இன்ன மனிதர் தாழ்ந்தவர் என்ற வேற்றுமை கிடையாது. ஆதலின் பிரசாரம் செய்வோர், நற்குண முள்ளோர்-அவர் பஞ்சமராயினும் அந்தணராயினும் வேறு எவராயினும்-அனைவரிடத்திலும் சமமாகப் பழகி அவர்களுடைய குறைகளை விசாரித்தறிய வேண்டும். தம்மாலியன்ற நன் மதியை அவர்களுக்குப் புகட்ட வேண்டும். எவரையும் குளிர்ந்த பார்வையுடன் நோக்க வேண்டும். இன்ப வசனங்களால் பேச வேண்டும். தமக்கே தேசாபிமானம் இருக்கிற தென்று எந்தப் பிரசாரகரும் இறுமாப்படையாமலிருக்கக் கடவர். எப்பொழுதும் எவ

ரிடத்திலும் தாய். மொழியையே பேச வேண்டுமென்ற விதியை ஒவ்வொரு பிரசாரகரும் கட்டாயமாய் அனுசரிக்க வேண்டும். பாஷாபிமானம் இல்லாதார் தேசாபிமானிகளென்று வெளி வருதல் போலியே யாகும். பிரசாரம் செய்யச் செல்வோர் எல்லா விதத்திலும் சாதாரண மனிதர் போலவே நடந்து கொள்ள வேண்டும். உண்பதிலாவது, உடுப்பதிலாவது, ஊர்தியின் மேலேறிச் செல்வதிலாவது வேறெதிலாவது எவ்வித பெருமிதத்தையும் காட்டிக் கொள்ளக்கூடாது.

பிரசாரம் செய்யச் செல்வோர் ஏறக்குறைய எல்லா விஷயங்களையும் தெரிந்து கொண்டிருப்பவராய் இருக்க வேண்டும். இரண்டொரு தூல்களை மேற்போக்காகப் பார்த்துவிட்டு எல்லாவற்றையும் அறிந்த மாதிரி பேசும் வழக்கம் இக்காலத்தில்-முக்கியமாகத் தமிழ் நாட்டில்-மிகுந்து கிடக்கின்றது. தினசரிப் பத்திரிகைகளைப் படித்து விடுவதனால் ஒருவனுக்கு எல்லாவித ஞானமும் கைகொட்டி விடாது. அத்தகையோர் பிரசாரம் செய்ய அருகர் அல்லர். குறித்த ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து பிரசு அடனைப்பற்றிப் பேசுதலே அழகுடைத்தாம். அஃதன்றி, எனக்குப் பேசத் தெரியாத விஷயமும் உண்டோ என்று சொல்லி, புல்லறிவுடையோர் கைகொட்டி நகைக்கும் வண்ணம் கண்டபடி உளறிப் பொது ஜனங்களின் உள்ளத்தை ஆபாசப்படுத்துதல் அழகன்று. தாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியின் அளவுக்காவது விஷயங்களை அறிந்து கொள்ள ஒவ்வொரு பிரசாரகரும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்.

தேச சேவை செய்வோர் உபந்நியாசங்களிலாவது சம்பாஷணைகளிலாவது வேறெக் காலத்திலாவது எவரையும் தூஷித்தல் கூடாது; கடுமையான பதங்களை உபயோகித்தல்கூடாது. பிரசாரம் செய்வோருடைய நோக்கத்துக்கு மாறுபட்டவருடைய அபிப்பிராயங்களைத் தடுக்க

ரீதியாக எடுத்துக்காட்டவேண்டுமே யன்றி எவ்விதத்திலும் அவர்களைத் திட்டக் கூடாது. ஆள் மீது பாய்வது எக்காலத்திலும் கீழான செயலாகும். இந்தக் கொடுமை தமிழ் நாட்டுப் பிரசாரர்களிடத்தில் அதிகமாக இருந்து வருகிற தென்ற குறை எங்கணும் இருக்கிறது. அஃது ஒழிய வேண்டும். அப்பொழுதே பிரசாரகருடைய பெருமையும் உண்மையான நோக்கமும் நன்கு புலப்படும்.

சுய ராஜ்யப் பிரசாரகர் அனுஷ்டிக்க வேண்டியவை அனைத்தும் மேலே கூறப்பட்டனவற்றுள் அடங்கி விட்டன என்று எவரும் எண்ணக் கூடாது. அவரவர் மனச்சாட்சிக்கு மாறுபடாதபடி கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று அஞ்சி நடக்க வேண்டும். இடம் பொருள் வவல் என்ற மூன்றனையும் முன்னிட்டு அவரவர் செளகரியப்படி நடந்து கொள்வதை எவரும் ஆட்சேபிக்க மாட்டார். மேற்கூறப்பட்ட சில முறைகளின்படி தேச பக்தர்கள் பிரசாரம் செய்து வருவார்களானால், நாம் எதிர்பார்ப்பதைவிட விரைவாகச் சுய ஆட்சி பெறலாம் என்பதற்கு என்னை தடை?

சுலபமா?

உலகத்தில் சரித்திர காலந் தொட்டு அதிகார சக்திக்கும் சுதந்திர சக்திக்கும் எப்பொழுதுமே போராட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. இந்த இரண்டு சக்திகளுக்கும்மிடையே எத்தனையோ பிணை மலைகள் குவந்திருக்கின்றன. ஆயினும் இந்தப் போராட்டத்திற்கு ஓய்வு ஏற்படவில்லை. எத்தனையோ பெரிய மனிதர்கள் இந்த இரண்டு சக்திகளையும் சமரசம் படுத்தி வைக்க முயன்றிருக்கிறார்கள்: இன்னமும் முயன்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் தங்கள் முயற்சியில் வெற்றி பெறவில்லை. அதுமட்டுமல்ல; உபய கட்சிகளும், இவர்களுக்கு ஒரு மகாநுஞ்சுரிய மதிப்பைக் கொடாமல் இவர்களை அவமதித்திருப்பதோடு கூட மறந்தும் விட்டிருக்கின்றன; ஏன்? அநேக சந்தர்ப்பங்களில் இவர்களைத் துரோகிகளாகக் கருதித் தூக்குமேடையில் ஏற்றுவித்துமிருக்கின்றன. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில் உண்டான பிரெஞ்சுப் புரட்சியைத் தீமூட்டி வளர்த்ததாகக் கருதப்பெறும் டாண்ட்டனும்¹ ரோபெஸ்பியரும்² அதிகார சக்தியைத் தழுவிக்கொள்ள முயன்றதலைல்லவோ மேற்படி புரட்சித் தீயிலேயே வீழ்த்தப்பட்டு விட்டார்கள்?

ஓய்வு கொள்ளாமல் இந்த இரண்டு சக்திகளும் போராடிக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணந்தானென்ன? ஏதோ காரணம் இருக்கத்தானே வேண்டும்? அஃதென்னவென்று

1 Danton 1759-1794.

2 Robespierre 1758-1794.

சிறிது துருவிப் பார்ப்பதில் இன்று நமது சிந்தனையைச் செலுத்துவோமா?

1. அதிகார சக்திக்கு அறிவு நிரம்ப உண்டு; ஆனால் இதயமில்லை. சுதந்திர சக்தியின் இதயம் விசாலமானது; ஆனால் அதன் அறிவு எப்பொழுதுமே தடுமாறி நிற்கிறது.

2. அதிகார சக்திக்கு, தன் அறிவு பலத்தைக்கொண்டு சுதந்திர சக்தியை அடக்கப் பார்க்கிறது. சுதந்திர சக்தியோ, விசாலமான தனது இருதய ஊற்றிலே அந்த அதிகார சக்தியை ஸ்நானஞ் செய்விப்பதன் மூலமாக அதனை அசைத்துக் கொடுக்கப் பார்க்கிறது.

3. அதிகார சக்தி, ஆயுத பலத்தைத் தன் முன்னே தள்ளிக்கொண்டு முன்னேறப் பார்க்கிறது. சுதந்திர சக்தியோ, ஆன்ம பலத்தைத் தன் பக்கத்துணையாகக் கொண்டு சாந்தி கீதத்தைப் பாடிய வண்ணம் உலகத்தை வலம் வருகிறது.

4. அதிகார சக்தி, பிறருடைய துன்பத்தில் தன் இன்பத்தை நுகர்கிறது. சுதந்திர சக்தியோ, தான் துன்பத்தை அனுபவித்து மற்றவர்களுக்கு இன்ப மூட்டுகிறது.

5. அதிகார சக்தியை யாரும் போற்றுகிறார்களில்லை; ஆனால் எல்லோரும் பின்பற்றுகிறார்கள். சுதந்திர சக்தியை எல்லோரும் போற்றுகிறார்கள்; ஆனால் யாவரும் பின்பற்றுகிறார்களில்லை.

6. அதிகார சக்தி, கடவுளைத் தன் கருவியாக உபயோகித்துக் கொள்கிறது; சுதந்திர சக்தி, தான் கடவுளின் கருவி யென்று கருதுகிறது.

7. அதிகார சக்தி, ராஜ தந்திர மேடையில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு உலகத்தை ஆளப் பார்க்கிறது; சுதந்திர சக்தியோ, சக்திய பீடத்தில் தலை வணங்கி நின்றுகொண்டு உலகத்திற்குத் தொண்டு செய்ய முயல்கிறது.

8. அதிகார சக்தி, உலகம் தனக்கு உழைக்கும் பொருட்டு இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறது. சுதந்திர சக்தி, உலகத்திற்காகத் தான் உழைத்து, உலகத்தை வாழ்விக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறது.

இந்த மாதிரியான முரண்பாடுகள் இந்த இரண்டு சக்திகளுக்கும் அடிப்படையிலேயே இருப்பதனால்தான், இவைகளுக்கிடையே ஓயாத போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த உண்மையை, சுதந்திரப் போராட்டத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிறவர்கள் தெளிவுபட உணர்ந்து கொள்ளுதல் நல்லது.

சுதந்திரம் என்பது ஏதோ ஒரு ஸ்தூல வஸ்து போலவும் அது மரத்திலிருந்து பழம் பறிப்பது போல சுலபமாகப் பறிக்கப்படலாமென்றும் நம்மிலே சிலர் இப்பொழுதுகூட நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் பாவம், அரசியல் சம்பந்தமான வாதப் பிரதிவாதங்களில் ஆரவாரத்தோடு கலந்தும் கொள்கிறார்கள். இந்த மாதிரியான காட்சிகளைப் பொதுவாக நமது பாரத தேசத்திலும், சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டிலும் அடிக்கடி காண்கிறோம். சுதந்திரம் அவ்வளவு எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய பொருளாயிருந்தால் அதனை அமிர்தத்திற்கு ஒப்பிட்டிருக்க மாட்டார் பாரதியார். தேவர்கள் லேசாக அமிர்தத்தைப் பெற்றுவிடவில்லை. அசுரர்களுடன் அவர்கள் நடத்திய போர் புராணப் பிரசித்தி பெற்றதல்லவா?

பாற்கடலில் அமிர்த கலசம் தோன்றுவதற்கு முன்னர், தேவர்களுக்கு எத்தனையோ இடையூறுகள் ஏற்பட்டன; எத்தனையோ பொய்த் தோற்றங்கள் அவர்களுக்குத் தோன்றின; ஆயினும் அவர்கள் சலித்துப்போகவில்லை; தங்கள் லட்சியத்திலேதான் குறியாயிருந்தார்கள். இவ்வளவு சிரமப்பட்ட பிறகுதான் அவர்களுக்கு அமிர்தம் கிடைத்தது. இதனால் அந்த அமிர்தத்திற்கு அதிகமான மதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. சிரமப் பட்டுப் பெறுகிற ஒரு பொருளுக்குத்தான்

அதிக மதிப்பு; அதற்குத் தனிப்பெருமையும் உண்டு. சாதாரணமாக மார்க்கெட்டுகளில், கையினால் செய்யப்படுகிற பொருள்களுக்கு விலை அதிகமாயிருப்பதையும், யந்திர சாதனங்களைக் கொண்டு செய்யப்படுகிற பொருள்களுக்கு விலை குறைவாயிருப்பதையும் பார்க்கிறோம். இதற்குக் காரணம் என்ன? கையினால் செய்யப்பட்ட பொருள் என்றால், அது கஷ்டப்பட்டுச் செய்யப்பட்டது என்று தெரிந்து கொள்கிறோம். அதாவது அந்தப் பொருளில் உழைப்புச் சக்தி அதிகம் அடங்கி யிருக்கிறது. உழைப்பிலன்றோ உயிர் இருக்கிறது? உயிருக்கு நாம் பெருமை கொடுக்கிறோமா? உடலுக்குப் பெருமை கொடுக்கிறோமா? உயிருக்குத்தானே? கஷ்டப்படாமல் சுதந்திரம் கிடைத்து விடுவதாயிருந்தால் அஃது உயிரில்லாத உடல்போலத்தான். உயிரில்லாமல் எப்படி உடல் இராதோ அதைப் போல் கஷ்டப்படாமல் சுதந்திரமும் கிடைக்காது. இந்த உண்மையையும் சுதந்திரப் போராட்டத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிறவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளுதல் நல்லது.

கஷ்டப்படாமல் சுதந்திரம் பெறவேண்டுமென்று நினைப்போர் ஒரு புறமிருக்கட்டும். பிறர் கஷ்டப்பட்டு நமக்குச் சுதந்திரம் சம்பாதித்துக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று கூட நம்மிலே சிலர் நினைக்கிறார்கள். தினசரிப் பத்திரிகைகளை மட்டும் படித்து விட்டுப் பூரண அரசியல் ஞானம் பெற்று விட்டதாகக் கருதிக்கொண்டு அதே தோரணையில் பேசுகின்ற சிலர் என்ன கூறுகிறார்களென்று கேட்டுப் பாருங்கள். “அட, இவ்வளவு சங்கடமான நிலையில் பிரிட்டன் இருக்கிறபோது கூட, இந்தியாவுக்குச் சுயராஜ்யம் கொடுக்க மாட்டேனென்கிறதே” என்று நம்மவரிலே எத்தனைபேர் பேசவில்லை? இப்படிப் பேசுகிறவர்கள் பிரிட்டனிடமிருந்து எந்தவிதமான சுயராஜ்யத்தை எதிர்பார்க்கிறார்கள்? அல்லது இந்தியாவுக்கு எந்தவிதமான சுயராஜ்யம் தேவையென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள்? அதாவது

இப்படிப் பேசுகிறவர்கள், தாங்கள் பேசுவது இன்ன தென்று தெரியாமலேயே பேசுகிற கோஷ்டியுடன் தான் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

பிறர் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அந்தக் கஷ்டத்தை நமக்குச் சாதகமாக உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைக்கிற மனப்பான்மை இருக்கிறதே அது நைந்துபோன மனப்பான்மை. பிரிட்டனுடைய கஷ்டத்தை நமக்கு நன்மையாக உபயோகித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறோம். நாம் கஷ்டப்பட்டுச் சுதந்திரத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமே நமக்கு இல்லை. மற்றவர்களுடைய உழைப்பிலே ஊதியம் பெறப் பார்ப்பது, பாரத தேசத்து நாகரிகத்திற்கே விரோதமானது. 'தான் வருந்திப் பிறர்க்குதவும் தயை பிறந்த' நாட்டாராகிய நாம், நாம் உழைத்துச் சம்பாதிக்கிற எண்ணத்தையும் விட்டு விட்டு, பிறருடைய கஷ்டத்தை நமக்கு அனுகூலமாக உபயோகித்துக் கொள்ளவும் பார்க்கிறோம். என்ன விந்தை! நாம் எவ்வளவு கீழான நிலைக்கு வந்து விட்டோம்!

சுதந்திரம் சுலபமாகப் பெறப் படுவதுமில்லை; சுலபமாகக் கொடுக்கப் படுவதுமில்லை. ஒரு சிறிய உதாரணத்தை இங்குத் தருகிறோம். கி. பி. பதினென்காவது பதினைந்தாவது நூற்றாண்டுகளில் இத்தலி தேசம், பல பல மாகாணங்களாகப் பிரிந்திருந்தது. ஒவ்வொரு மாகாணத்தையும் தனித்தனிச் சிற்றரசர்கள் சுயேச்சாதிகாரத்துடன் ஆண்டு வந்தனர். இந்தச் சிற்றரசர்களுக்குள் அடிக்கடி பேரர்கள் நடைபெற்று வந்தன. ஜனங்கள் பலவித இன்னல்களை யடைந்தார்கள். அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் என்றால் இன்னதென்றே தெரியாமலிருந்தது. மேற்படி சிற்றரசர்கள், தங்களுடைய ஆடம்பர வாழ்க்கைக்காக ஜனங்களுடைய பொருளையும் உயிரையும் விடையாட்டுக் கருவிகள் போல் உபயோகித்து வந்தனர். இந்த மாதிரியான நிலைமையில் ப்ளாரென்ஸ் என்ற

மாகாணத்தை லோரென்ஸோ-டெ-மெடிசி¹ என்பவன் ஆண்டு வந்தான். இவன் தன் சத்துருக்களைத் தேசப் பிரஷ்டம் செய்து அடக்கி விட்டான். தன் குடி ஜனங்களை, அடக்கடி கேளிக் கூத்துகள் நடத்தித் திருப்தி செய்வித்தான். ஜனங்களோ இவன்மீது விரோதங் கொள்ளாதபடி தங்கள் கவனத்தை வீணான பொழுது போக்குகளில் செலுத்தினர். இந்தச் சமயத்தில் ஸ்வோனரோலா² என்ற ஒரு மகான் தோன்றி ஜனங்களுக்கு நற்போதனைகள் செய்ய ஆரம்பித்தான். அவர்களுடைய சுதந்திரம் பறிக்கப் பட்டிருப்பதையும், அது காரணமாக அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலை கீழாகப் போயிருப்பதையும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினான். இவையெல்லாம் லோரென்ஸோவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. எப்படிப் பிடிக்கும்? ஸ்வோனரோலாவை நயத்தினாலும் பயத்தினாலும் தன் பக்கம் திருப்பப் பார்த்தான். முடிகிற காரியமா? இப்படியிருக்கிறபோது, லோரென்ஸோவுக்கு நோய் கண்டது. மரணப் படுக்கையில் கிடந்தான். வைத்தியர்கள் யாராலும் அவனைச் சொஸ்தப்படுத்த முடியவில்லை. கடைசியில் கடவுளின் துணையை நாடினான். தனக்குப் பாவ மன்னிப்பு அளிக்குமாறு செய்ய ஸ்வோனரோலாவை அழைத்து வருமாறு ஏவினான். அந்தப் புனித ஆத்மாவான ஸ்வோனரோலாவும், கல்மஷமற்ற மனத்துடன் லோரென்ஸோவிடம் வந்து அவனுக்குச் சில இதோப தேசங்கள் செய்துவிட்டுப் பிறகு 'லோரென்ஸோ, நீ மூன்று காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்' என்றான். 'ஐயனே, அவையென்ன?' என்றான் லோரென்ஸோ. 'முதலாவது, கடவுளின் திருக்கருணையில் நீ பூரண நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும்.' 'அஃதெனக்குப் பூரணமாக இருக்கிறது' என்று உடனே கூறிவிட்டான் லோரென்ஸோ. 'இரண்டாவது, நீ அநியாயமாகப் பிறரிடமிருந்து பறிமுதல் செய்து கொண்ட சொத்துக்களை உரியவர்களிடம் சேர்ப்பித்து விடு

1 Lorenzo-de-Medici 1449-1492.

2 Savonarola 1452-1498,

மாறு செய்ய வேண்டும்' என்றான் ஸவோனரோலா. இது லோரென்ஸோவுக்கு ஆச்சரியத்தையும் துக்கத்தையும் கொடுத்தது. ஆயினும், தன்னைச் சிறிது சமாளித்துக் கொண்டு 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்ற பாவனையில் தலையசைத்தான். 'மூன்றாவது, ப்ளாரென்ஸ் ஜனங்களுக்கு நீ சுதந்திரம் அளிக்க வேண்டும்' என்று கம்பீரமாகக் கூறினான் ஸவோனரோலா. இதைக் கேட்ட லோரென்ஸோ வெறுப்பும் சலிப்பும் கொண்டவராய் முகத்தை மறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டு விட்டான்; அப்படியே பிராணனையும் விட்டு விட்டான். ஸவோனரோலாவும் அவனுக்குப் பாவமன்னிப்புக் கொடாமலே திரும்பி விட்டான். சுதந்திரமானது ஜனங்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு, பின்னர் அதிகாரமாக இறுக்கி வைத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. அந்த அதிகாரத்தை விட்டுக் கொடுக்க யாருமே, எப்பொழுதுமே சம்மதிக்க மாட்டார்கள். மரணப் படுக்கையிலே கூடத் தான்! ஆனால் இதற்காக, சுதந்திர தேவதையை ஆராதிக்கிறவர்கள், தங்கள் ஆராதனையை நிறுத்துவார்களா? தங்கள் முயற்சியில் சலிப்புக் கொள்வார்களா? மாட்டார்கள். சுதந்திரத்திற்காகத் துன்பம் அனுபவிப்பதையே ஓர் இன்பமாக இவர்கள் கொண்டு விடுகிறார்கள். ஏனென்றால், தாங்கள் அனுபவிக்கிற துன்பம் தங்களுக்காக வல்ல; சுதந்திரத்திற்காக என்பதை இவர்கள் தெரிந்து கொண்டு விடுகிறார்கள். சுதந்திரந்தான் இவர்கள் லட்சியம்; மற்றையெல்லாம் வழிப் பிரயாணந்தான். நடை வழியில் எத்தனையோ கல்லும் முள்ளும் தட்டுப்படுவது சகஜந்தானே. அவைகளைக் கண்டு கோபித்துக்கொண்டிருந்தால் மேலே நடக்க முடியுமா? இந்த உண்மையையும் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுகிறவர்கள் தெரிந்து கொள்ளுதல் நல்லது.

இவ்வளவெல்லாம் கூறிய நாம் சுதந்திரம் என்றால் என்ன வென்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டாமா? சுதந்திரம் என்றால் என்ன வென்பதைப் பற்றி வியாக்கியானஞ்

செய்து அறிஞர்கள் பலர் எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர்களிற் பெரும்பாலோர் சுதந்திரத்தை ஒரு தத்துவமாக விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு சிலர், தங்கள் சுதந்திர எண்ணத்தை அனுஷ்டான பூர்வமாகக் கொண்டுவந்து காட்டியிருக்கின்றனர். இவர்களில் ஒருவனும், அமெரிக்கக் குடியரசின் பதினானாவது பிரசிடெண்ட்டா யிருந்தவனுமான அப்ரஹாம் லிங்கன்¹ என்பவன், சுதந்திரத்தைப் பின்வரும் வாசகத்தால் விவரிக்கிறான்:—

“தனிப்பட்ட மனிதன் ஒவ்வொருவனும், தன்னிஷ்டப்படி காரியங்களைச் செய்யவும், தன் உழைப்பின் பலனை அனுபவிக்கவும் உரிமையுடையவனாயிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவன் அப்படிக்காரியங்களைச் செய்வதும், உழைப்பின் பலனை அனுபவிப்பதும், மற்றவர் களுடைய உரிமைகளுக்குப் பாதகமில்லாமல் இருக்க வேண்டும். இப்படியே ஒவ்வொரு சமுதாயமும், ராஜ்யம் என்ற தோரணையில், மற்றொரு ராஜ்யத்தின் உரிமைகளில் தலையிடாதபடி, தன்னிஷ்டப் பிரகாரம் காரியங்களைச் செய்யும் உரிமை பெற வேண்டும். இப்படியே ஒரு பொது அரசாங்கமானது, பொதுவாக எல்லாரையும் பாதிக்கக் கூடிய விஷயங்களில் தலையிடலாமே தவிர, ஜனங்களுடைய மற்ற விஷயங்களில் தலையிடக் கூடாது.”

இதைவிடக் சுருக்கமாக சுதந்திரத்தைப்பற்றி வேறு யாரும் கூறியிருக்க முடியாது.

இந்தச் சுதந்திரத்தைப்பற்றி நாம் கினைக்கிறபோது, நமது தாய்நாட்டைப்பற்றியும் கினைக்காமலிருக்க முடியவில்லை. அப்படி கினைக்கிற போது மகாகவி தாந்தே¹, இத்தலியைப்பற்றிப் பாடிய சில அடிகள் நமது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

1 Dente 1265-1321.

“ஹா! அடிமை இத்தலியே! து ய ர த் தி ன்
 தாயகமே! மாலுமியில்லாமல் புயற்காற்றில் அகப்
 பட்டுக் கொண்டு தத்தளிக்கின்ற கப்பலே! நீ
 மாகாணங்களின் தாயாயில்லை; விபசார விடுதியின்
 பெண்ணையிருக்கின்றாய்!”

எண்ணம்

கண்ணாயிரம் படைத்தவனும் எண்ணித்தான் ஆக வேண்டும். புந்தி நிரம்பி விட்டாலும், சிந்தனை என்பது கடுகளவும் இல்லாவிட்டால், அவன் நடைபிணம்போன்றவனே. ஏனென்றால், எண்ணந்தான் மனித சக்திகளின் ஊற்று; காரிய சாதனையின் விளை நிலன்; லட்சியத்திலே நம்மைக் கொண்டு சேர்ப்பிக்கிற கைகாட்டி மரம். ஆகவே, முதலில் நாம் எண்ணவேண்டும்; அந்த எண்ணம் வலுவடைந்து அதில் நமக்கு நம்பிக்கை விழ வேண்டும். அந்த நம்பிக்கை, தானாகவே, நம்மை ஒரு காரியத்தில் இறங்குமாறு அழைத்துக்கொண்டு போகும். இறங்குகிற காரியத்தில் வெற்றி யேற்படுமா, தோல்வி யுண்டாகுமாவென்ற கேள்வி அப்புறமிருக்கட்டும்: காரியத்தைச் செய்ய வேண்டியதுதான் நமது கடமை. அதன் பலபலனைப் பற்றி கவலைப்பட நமக்கு உரிமையில்லை. கர்ம கேஷத்திரத்திலே பிரவேசித்து அங்கு வெற்றிகாண வேண்டுமென்று விரும்புகிற ஒரு தனி மனிதனுக்கே, சிந்தனாசக்தி மிகவும் அவசியமாபிருக்கிறபோது, சுதந்திரமில்லாத ஒரு தேசத்திற்குச் சிந்தனா சக்தி எவ்வளவு அவசியமானது என்பதை நாம் சொல்லத் தேவையில்லை. தெரியாமலா ஓர் ஆங்கில அறிஞன், 'ஒரு தேசம் சிந்திக்கத் தொடங்கி விடுமானால் அதனைத் தடுக்க யாராலும் முடியாது' என்று கூறினான்?

எண்ணத்திற்கு, சிந்தனைக்கு எவ்வளவு சக்தியிருக்கிற தென்பதை நாம் உணந்து கொண்டு விட்டோமானால், நாம் உடனே எண்ணத்தொடங்கி விடுவோம்; சிந்தனை செய்ய ஆரம்பிப்போம். அப்படியானால், இந்தியர்களாகிய நாம்

எண்ணுவதேயில்லையா, சிந்திப்பதேயில்லையா வென்று சிலர் நம்மைப் பார்த்துக் கேட்கக்கூடும். இந்தக் கேள்விக்கு இல்லை என்று தான் நாம் பதிலளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. நமக்கு இன்னும் சுயமாக எண்ணுந்திறனே ஏற்படவில்லை என்பதற்கு அத்தாட்சி, இன்னும் நாம் அந்நிய ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருப்பதுதான். நாம் எண்ணுகிறோம்; நமக்குச் சிந்தனை யில்லாமலில்லை. எண்ணுவதும், சிந்திப்பதுந்தான் நமது பரம்பரைச் சொத்துக்களாயிற்றே. இல்லாமலா, “எண்ணாத எண்ண மெல்லாம் எண்ணி எண்ணி” என்று பாடிப் போயினர் பக்தர் கூட்டத்தினர்? ஆனால் உளுத்துப் போன மரத்தைக் கொண்டு வீடு கட்டுவது போல, செல்லரித்துப் போன, கிழட்டுத்தனம் வாய்ந்த எண்ணங்களைக் கொண்டு சுயராஜ்யக் கோட்டையைப் பிடிக்கப் பார்க்கிறோம். நடக்கிற காரியமா இது? எண்ண வேண்டும் என்று சொன்னால் முற்போக்கான எண்ணங்களை எண்ண வேண்டுமென்பது தான் இங்கே பொருள்.

எதற்காக இவ்வளவு தூரம் கூறுகிறோம்? நமது எண்ணத்திலே புரட்சி ஏற்பட வேண்டுமென்பதற்குத்தான். புரட்சி என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன், சிலருக்கு, ஆயுதமலை, ரத்த ஆறு, போல்ஷ் வெஸம் முதலிய கனவுகள் தோன்றி அவர்களை அலக்கழிக்கின்றன! பாவம்! இப்படிப்பட்டவர்கள் நமது இரக்கத்துக்குத் தான் உரியவர்கள். ஒவ்வொரு நாளும், நமது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலாகட்டும், நமது குடும்ப வாழ்க்கையிலாகட்டும், நமது சமுதாய வாழ்க்கையிலாகட்டும் எத்தனையோ புரட்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டு தான் வருகின்றன. இவைகளை நாம் அனுபவித்து விடுகிறோம்; கண்ணால் காண்பதில்லை. இதனால் இவை நமக்குப் புரட்சிகளாகத் தோன்றுவதில்லை.

பரம்பரையாகக் குடுமி வைத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் என்ன காரணத்தினாலோ ‘க்ராப்’ வைத்துக்கொள்கிறார்கள். இஃதொரு நாகரிகப் புரட்சியல்லவா? கட்டை வண்டி

யிலேறிச் சென்ற நாம் இப்பொழுது ஆகாய விமானத்தில் பறந்து செல்கிறோம். இது விஞ்ஞானப் புரட்சியல்லவா? முற்காலத்தில் நமது மூதாதையர்கள், தங்கள் எண்ணங்களைக் கவிதைகளாகவே வெளிப்படுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இப்பொழுது நாம் வசன நடைக்குத்தான் மதிப்புக் கொடுக்கிறோம். இது கலைப் புரட்சியல்லவா? இதுபோலவே, மனத்திலே புரட்சி நிகழலாம்; வாக்கிலே புரட்சி உண்டாகலாம்; காயத்திலே புரட்சி தோன்றலாம். இப்படியே, அரசியல் புரட்சி யென்றும் சமுதாயப் புரட்சி யென்றும் பலபடப் பகுத்துக் கூறலாம். ஆக, புரட்சி என்றால் என்ன? புரளுதல், ஒரு நிலையினின்று மற்றொரு நிலைக்கு மாறுதல் என்று அர்த்தம். அரசியலில் மாறுதல் வேண்டுகிறபோது புரட்சி என்று சொல்லுகிறோம். கலை வளர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட மாறுதலை மறு மலர்ச்சி யென்கிறோம். விஞ்ஞானத்தைப் பொறுத்த மாற்றத்தை ஆராய்ச்சி என்கிறோம். ஆக எல்லாம் புரட்சிதான். அப்படியிருக்க, புரட்சி என்ற வார்த்தையைக் கேட்டு ஏன் மதிமயங்கிக் கதிகலங்க வேண்டுமோ தெரியவில்லை.

நமது எண்ணத்திலே புரட்சி ஏற்பட வேண்டுமென்று மேலே சொன்னோமல்லவா? அதனைச் சற்று விரிவுபடுத்திக் கூற விரும்புகிறோம் மனிதர்களெல்லோரும் மனிதத் தன்மையோடுகூட நடக்க வேண்டும். அப்படியானால் அந்த மனிதர்கள் வசிக்கும் சமுதாயமானது ஒழுங்காக இயங்குதல் வேண்டும். சமுதாய ஒழுங்குக்கு அரசியல் சுதந்திரம் இன்றியமையாதது. எனவே, அரசியல் சுதந்திரமே நமது வட்சியமல்ல; வட்சியத்தை யடைவதற்குரிய மார்க்கந்தான். ஒழுங்கான சமுதாயத்தை அமைத்துக்கொள்வதற்குத்தான் நாம் அரசியல் சுதந்திரம் வேண்டுகிறோம். பின்னதை அடையாவிட்டால், முன்னதை அடைய முடியாது.

அரசியல் சுதந்திரம் பெறுவது மேலானபடி; அதற்கும் மேலானபடி வட்சியம் வாய்ந்த சமுதாயத்தை அமைப்பது.

ஆனால் இவைகளுக்கெல்லாம் முதற் சோபானமாயிருப்பது என்ன? எந்த அரசியலானது, நம்மைச் சுதந்திரம்பெற விடாமல் தடை செய்து நிற்கிறதோ அந்த அரசியலைப்பற்றியும், எந்தச் சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள், நம்மை உண்மையான பிரஜைகளாகவும் மனிதத் தன்மையோடு கூடிய மனிதர்களாகவும் ஆக விடாமல் தகைந்து நிற்கின்றனவோ அந்தச் சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களைப்பற்றியும் நாம் கொண்டிருக்கும் எண்ணங்கள் மாறவேண்டும். அவைகளை எந்தப் பார்வையால் பார்க்கிறோமோ அந்தப் பார்வையையே திருப்பவேண்டும். அதாவது, தற்போதைய அரசியலைப்பற்றியும் சமுதாயத்தைப்பற்றியும் நாம் கொண்டிருக்கிற எண்ணத்தில் புரட்சி ஏற்படவேண்டும். இருப்பதைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்ற எண்ணந்தான் இப்பொழுது இந்தியாவில் பெரும்பாலும் குடி கொண்டிருக்கிறதே தவிர, இருப்பதை மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் இன்னும் உண்டாகவில்லை. உள்ள பொருளுக்கு வியாக்கியானந்தான் செய்கிறோமே தவிர, புதிய சிருஷ்டி யொன்றையும் செய்யவில்லை. நமது தேசிய ஸ்தாபனமாகிய காங்கிரஸிலும், அதன் அங்கங்களாகிய அ. இ. கா. கமிட்டி, காரியக் கமிட்டி இவைகளிலும் நிறைவேற்றப்படுகிற தீர்மானங்களே தேசம் சீர்திருத்தமனப்பான்மையில் தோய்ந்து கிடக்கிறதென்பதற்குத் தகுந்த சாட்சிகளாகும். இந்தத் தீர்மானங்கள், இதுவரை, யாரையும் அசைத்துக் கொடுக்கவில்லை. நம்மையே, அவை, கண்ணைத் திறந்து பார்க்குமாறு செய்யவில்லையென்றால், யாரைக்குறித்து இந்தத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்படுகின்றனவோ அவர்களையா அவை அசைத்துக் கொடுக்கப் போகின்றன? தவிர, இந்தச் சீர்திருத்த மனப்பான்மை இருப்பதனால்தான், நம்முடைய அரசியல் வாசங்களும் முன்னுக்குப் பின் முரணியிருக்கின்றன. 'மகத்தான பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தோடு, இருப்பதா இறப்பதா

என்று போராடிக் கொண்டிருக்கிற நாம்' என்று ஓரிடத்திலே தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுகிறோம்; ஆனால் 'தேசம் இப்பொழுது போராட்டத்திற்குத் தயாராயில்லை' யென்று மற்றோரிடத்தில் கூறுகிறோம். இதனால் நமது நிலை இன்ன தென்று தெரியாத ஒரு திணைப்பு ஏற்படுகிறது. இதற்குக் காரணம், நமது மனப் பாண்மையிலுள்ள கோளாறுதான். இதனாலேயே, இந்த மனப்பான்மை மாறவேண்டுமென்று கூறுகிறோம். எண்ணத்தில் புரட்சி ஏற்பட வேண்டுமென்று சொல்வதெல்லாம் இதுதான்.

உலக சரித்திரத்தை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கிறபோது, மானிட ஜாதியின் எண்ணமானது, ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு விதமாகப் பண்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஒரு மனிதன், என்ன நிலையில், எந்தவிதமான சுற்றுப்புறத்தின் நடுவில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறானோ, அவைகளைப் பொறுத்தே அவனுடைய எண்ணமும் அமைகிறது. அந்த எண்ணம் வளர்வதும் தேய்வதும் அந்தச் சுற்றுப்புறத்தைப் பொறுத்ததே. இப்படியேதான் ஒரு சமுதாயமும். நமது இந்திய ஜன சமுதாயத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். நம்முடைய வாழ்வின் எந்த அமிசத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும் அதற்கு அடியிலே ஒரே விதமான நீரோட்டந்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதுதான் மதம். எதற்கெடுத்தாலும் மதத்தின் துணையை நாடுகிறோம். அறிந்தே இப்படிச் செய்கிறோமா என்றால் அப்படியில்லை. நம்மையறியாமலே, நம்மை அந்த மத உணர்ச்சி தன்னிடத்தில் அடைக்கலப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அதாவது, மதத்தைப் பற்றிய எண்ணம், மதப்பற்று, மத நம்பிக்கை அவ்வளவு ஆழமாக நம்மிடத்திலே பதிந்து போயிருக்கிறது. அரசியல் பிரசாரத்தில், நம் கருத்துக்கு மாறுபட்டவர்களைப் பரிசுடிக் கிறபோதும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களைத் தூக்கிவைத்துப் பேசுகிற போதுங்கூட, மதத்தொடர்பு கொண்ட புராண இதிகாசங்களிலே வரும் பேர்வழிகளை உதாரண புருஷர்

களாக இழுத்துப்போட்டுக் கொள்கிறோமே தவிர, சரித் திரத்திலே வந்த, நமது நிகழ்கால வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டக்கூடிய புருஷர்களின் பெயர்களை உபயோகிக்கிறோமில்லை. காவிரியையும் கங்கையையும் இணைக்கவேண்டுமென்று யாராவது சொன்னால், உடனே பகீரதனுடைய பெயர்தான் நமக்கு ஞாபகம் வருகிறதே தவிர, காவிரியைத் திருப்பி அணைபோட்ட கரிகாற் பெருவளத்தான் என்னும் தமிழ்நாட்டு மன்னனுடைய நினைவு வருவதே தயில்லை. பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு, இலங்கைக்குப் போய் திரும்பி வந்தால், ஹனுமானிப்போல் திரும்பி வந்தார் என்று ஸ்துதி பாட ஆரம்பிக்கிறோம். உபமான உபமேயம் எவ்வளவு தூரம் பொருத்தமான தென்பதைக்கூட நாம் ஆலோசிப்பதில்லை.

அறிவு நிறைந்த தலைவர்களுடைய நிலைமையே இப்படியிருக்கிறதென்றால், சாதாரண ஜனங்களின் நிலைமையைக் கேட்க வேண்டியதில்லை. ஊரிலே காலரா மும்முரமாக இருக்கிறதென்றால், தெய்வத்திற்குத் திருவிழா நடக்கிறது. வீட்டிலே யாருக்காவது ஜூரம் வந்து படுத்துக்கொண்டிருந்தால், திருப்பதி ஏழுமலையானுக்கு மஞ்சள் துணியில் காசு முடிந்து வைத்துப் பிரார்த்தனை செய்கிறோம்; கூலிக்கு உழைக்கப்போன இடத்திலே. வேலை கிடைக்காமற்போனால் 'கடவுள் கண் திறக்கவில்லை' என்று சொல்லி நாம் கண் மூடிப் படுத்து விடுகிறோம். நாம் பணம் ஜமால் செய்து வைத்திருந்த பாங்கி முறிந்து விட்டதேயானால் 'இந்தப் பாழாய்ப்போன கடவுள் நம்மைத்தான் பரிசோதிக்க வேண்டும்' என்று கடவுளைச் சபிக்கிறோம். அன்றாட அலுவல்களில் நாம் உபயோகித்து வரும் பழபொழிகளை ஆராய்ந்து பாருங்கள். கடவுள், மதம், புராண இதிகாசங்கள் முதலியன நம்மை எவ்வளவு தூரம் இறுக்கிப் பிடித்து வைத்து கொண்டிருக்கின்றன வென்பது நன்கு தெரியும்.

கடவுளிடத்திலேயோ, மதத்தினிடத்திலேயோ நமக்குத் துவேஷமில்லை. அதற்கு மாறாக கடவுட்பக்தியும் மதப்பற்றும் நமக்கு நிரம்ப உண்டு. ஆனால் கடவுட்பக்தியோ, மதப்பற்றோ நமது பார்வையை மறைத்துவிடக் கூடாதென்பதுதான் நமது கட்சி. மதம், மனிதனுடைய சொந்த விஷயம். ஆதம் சாந்திக்காகவோ, மனத்திருப்திக்காகவோ ஒருவன் மதம் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்து கொள்ளட்டும். அதைப்பற்றி யாருக்கும் எந்தவிதமான ஆட்சேபமும் இருக்க முடியாது. ஆனால் மதத்தை அரசியலிலே கொண்டு புகுத்தி, அதன் விளைவாகச் சமுதாயமானது பண்பட்ட பாதையில் செல்ல வொட்டாத படி தகைத்து விடக்கூடாதென்றுதான் நாம் கூறுகிறோம்.

மதத்தோடு பிணைந்து போயிருக்கிற இந்த மனப்பான்மை இந்தியாவுக்கு மட்டுந்தான் விசேஷமானதா என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். அப்படியில்லை ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு காலத்தில் இந்த மாதிரியான மனப்பான்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக ஐரோப்பாவில், கி. பி. பதினாறாவது நூற்றாண்டுவரை, மதத்தின் செல்வாக்கு சமுதாயத்தின் ஒவ்வொரு துறையிலும் பரவியிருந்தது. இந்த உலகத்திலே நடக்கிற ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும், 'கடவுள் சித்தம்' என்றுதான் ஜனங்கள் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் பிற்காலத்தில் விஞ்ஞான வளர்ச்சி ஏற்பட ஏற்பட மனிதனுடைய எண்ணமும் மாற்றமடைந்தது. இயற்கைச் சக்திகளோடு போராடிப் போராடிப் பெறுகிற அனுபவந்தான், மனிதனுடைய மனோபரிபக்குவத்தை அளந்துகாட்டும் கருவியாயமைகிறது. இந்தப் போராட்டத்தின் பரிணாமந்தான் விஞ்ஞானம். நாகரிகம். வரவர அபிவிருத்தியடைந்து கொண்டு வருகிறதென்று நாம் சொல்கிறோமே, அதன் பொருள்தானென்ன? மனிதன் இயற்கையோடு போராடி அதன் மீது வெற்றி கொள்வதோ, அல்லது அதனைத் தனது

பணியாளனாக வைத்துக் கொள்வதோதான் நாகரிக வளர்ச்சியின் சரித்திரமாயிருக்கிறது.

இயற்கையின் மீது மனிதனை வெற்றி கொள்ளச் செய்வது எது? விஞ்ஞானம். விஞ்ஞான அறிவு பெருகப் பெருக, மனிதன், இயற்கையின் அந்தரங்கங்களையெல்லாம் பரிசோதனை செய்து பார்க்க ஆரம்பிக்கிறான். அப்பொழுது அவன் அறிவு விசாலப்படுகிறது; மனம் விரிகிறது. மதக்கட்டினின்றும் விடுதலையடைய விழைகிறான். அப்படியே விடுதலைபெற்று சுதந்திர புருஷனாகிறான். இப்படிச் சுதந்திர புருஷனாக வந்த நிலையில் இவனுக்கு ஒரு மகத்தான பரிசோதனை நடக்கிறது. இவன் தான் அடைந்த இந்தச் சுதந்திரத்தை தன்னலத்திற்காகவல்லாமல் பிறர் நலத்திற்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும். அப்படிப் பயன்படுத்தாமல் போனால், அந்தச் சுதந்திரமே இவனை அழித்து விடுகிறது.

தற்போழுது, மேனாட்டார், மேலே சொன்ன பரிசோதனையில் தேராமல் போய்தான், பரஸ்பர அழிவுக்கு அடி கோலிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தியர்களாகிய நாம் இதிலிருந்து ஒரு பாடங்கற்றுக் கொள்வது அவசியம். அந்தப் பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு முன்னர், அட்சராப்பியாசம் போன்றது எண்ணப் புரட்சி. இந்த ஆரம்ப பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் நாம் கூறுகிறோம். அதாவது, ஐரோப்பா கண்டத்தில் சுமார் நானூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஏற்பட்ட எண்ணப் புரட்சி, மனோ விகாசம், மறுமலர்ச்சி ஆகியவை இப்பொழுது நமது நாட்டிலே ஏற்பட வேண்டுமென்று கூறுகிறோம். இதைச் சிறிது விண்டு சொன்னால், நானூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஐரோப்பா இருந்த நிலையில் இப்பொழுது—இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில்—நாம் இருக்கிறோம். அந்தோ! நாம் எவ்வளவு வேகமாக முன்னேற வேண்டியிருக்கிறது!

தெய்வத் திருவருள்தான், இந்தியாவையும் இங்கிலாந்தையும் ஒன்று கூட்டுவித்தது என்ற கொள்கையில் நமக்கு நம்பிக்கையில்லை. அப்படியே, இந்தியா சுதந்திரம் பெறுவதற்கு அந்தத் தெய்வத் திருவருளின் துணைதான் தேவை என்ற நம்பிக்கையிலும் நமக்கு நம்பிக்கையில்லை. நமது முயற்சியிலேதான் நமது விடுதலை இருக்கிறது. அப்படி முயற்சி செய்வதற்கு முன்னர் சரியான அஸ்திவாரம்போட வேண்டும். அதுவே நமது எண்ணத்திலே மாற்றம்; புரட்சி.

நாடும் நகரமும்

இயற்கையின் இன்பத்தை நுகராது செயற்கையின் சேற்றில் மயங்கி நிற்கும் இக்காலத்தில், நகர வாழ்வைவிட நாட்டு வாழ்வே சிறந்ததென்று கூறுவோமானால் அதனைப் பலர் எள்ளி நகையாடுவர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் நமது நிலையைக் குறித்துப் பிறர் பரிதாபமடையக்கூடிய தன்மையில் நாம் இப்பொழுது இருக்கிறோம். இதனை நாம் அறிந்து கொள்ளவில்லை. இதனால் பிற்காலத்தில் நமது சமூகத்திற்கு எவ்வளவு தீமைகள் உண்டாகுமென்பதை நாம் சிறிது சிந்தித்துப்பார்ப்போமானால் எவருக்கும் மனம் உருகாமலிராது.

மேலாட்டு நாகரிக வெள்ளம் இப்பொழுது இந்தியாவின் மூலை முடுக்குகளிலும் பாய்ந்து வருகிறது. இச்சமயத்தில் அதனை எதிர் கொண்டழைத்துப் போற்றுவதே கௌரவமாக எண்ணப்படுகிறது. இந்த வெள்ளச் சுழலில் அகப்பட்டுத் தத்தளிப்போர் பலர்; இதனுடைய வேகத்திலும் ஆரவாரத்திலும் முதலில் ஈடுபட்டு அதனோடு சென்று பிறகு தெய்வாதீனத்தாலோ சுய முயற்சியினாலோ கரையேறியவர் பலர். நாத்திகம், டம்பம், உலகத்தின் உண்மை நிலையறியாமை, பொருளாசை, சுய நலம் முதலிய பல பொருள்களைத் தன்னோடு கூட்டிக் கொண்டு வரும் இவ்வெள்ளத்தின் மீது பலருக்கு மோகம் ஏற்பட்டிருக்கும் இக்காலத்தில், நமது புறத்தையும் அகத்தையும் தூய்மைப்படுத்தி நமக்கு எல்லா நலன்களையும் கொடுக்கக்கூடிய தூய ஊற்று நீர் இருக்கிற தென்று கூறினால் அதன் உண்மையை எவரும் சந்தேகிக்காதிருக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

நமது மூதாதையர்களுக்கிருந்த தேகபலம் நமக்கு இருக்கிறதா? அவர்களுடைய மனோ உறுதி நமக்கு உண்டா? அவர்களுடைய அஞ்சாமை முதலிய நறுங்குணங்கள் நம்மிடம் காணப்படுகின்றனவா? அவர்களுடைய ஞாபக சக்தியில், அறிவு விளக்கத்தில், ஒழுக்கத்தில், நாம் இன்னும் எவ்வளவு பங்கை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்? கையைத் தான் விரிக்கலாமே தவிர வேறு பதிலிறுக்க முடியாது. அங்ஙனமாயின், நம்மில் நூற்றுக்கு எத்தனை பேர் இதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை விசாரிக்கின்றனர்?

தேக பலத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். ஒவ்வொரு தலை முறையிலும் தேக பலம் குறைந்து கொண்டு வருவதை ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் காணலாம். பாட்டனார் இரு நூறு பவுண்டு நிறையுள்ளவராயிருந்தால், அவர் குமாரன் நூற்றைம்பதோடு நின்று விடுகிறான்; அவன் மகன் நூறு பவுண்டுக்கும் குறைந்து விடுகிறான். இவனுக்குத் தோன்றும் சந்ததிகள் எத்தகைய உடல் வலிமை பெற்றிருக்கும் என்பதை நாம் கூற வேண்டுமோ? இந்தியாவில் ஒருவருடைய சராசரி வயது இருபத்து மூன்று என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்ததொன்றே. நமது மூதாதையர் என்பது வயதாயினும் தலை நரையின்றி, பல் வீழ்ச்சியுறாமல், பார்வைக் குறைவின்றி, நரம்புகள் தளர்ச்சியுறாமல் ஆரோக்கியத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள். மூதாதையர்கள் எனின் சரித்திரங்கடந்த பழைய காலத்து மனிதர்களைப் பற்றி கூறவில்லை. சென்ற நூற்றாண்டிலிருந்த மனிதர்களை எடுத்துக் கொண்டாலும் இந்தக் கூற்று பொருந்தும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் மேற் கூறப்பட்ட அமிசங்கள் குறைந்து வருவதை எவரும் காணலாம். தற்காலத்திலோ, இருபத்தைந்து வயதிலேயே நரையும் மூப்பும் அதற்குரிய பிறவும் தோன்றி விடுகின்றன. முப்பது வயதிலேயே ஊன்று கோலையும் மூக்குக் கண்ணாடியையும் நாடுகின்றவரைக் காண்டல் அரிதன்று. தேக பலமின்மையால் மனோபலம் குறைந்து

விடுகிறது. இதனால் நாளாவட்டத்தில் உண்டாகும் விளைவுகளைப்பற்றி நாம் அதிகமாகக்கூற வேண்டுவதில்லை. நாட்டில் நூல்கள் பெருகி விட்டமையால், ஞாபக சக்தியும் குறைந்து வருகிறதென்று கூறவேண்டும். நமது நாட்டின் வறுமை பெருகிக்கொண்டு வருவது அனைவருக்கும் தெரிந்த விஷயம்.

மேற்கூறப்பட்ட குறைகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன என்பதைச் சிறிது ஆலோசிக்க வேண்டும். இதுகாலை ஜனங்களுக்கு நகர வாழ்க்கையில் அதிக மோகம் விழுந்திருக்கிற தென்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. இதுவே, மேற்கூறப்பட்ட குறைகளுக்கெல்லாம் மூல காரணம் என்று பொதுவாகக் கூறலாம். கிராமங்களில் ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கையை நடத்துவது இழிவு என்றும், நகரங்களில் துர்நாற்றங்களைச் சகித்துக்கொண்டு, காற்றும் வெளிச்சமுமில்லாத இடங்களில் வருவாய்க்கு அதிகமான குடிக்கூலி கொடுத்து வாழ்வதே நாகரிகமென்றும் நாம் நினைக்கின்றோம். அந்தோ! இஃதென்ன கொடுமை! பிழைக்க வழியில்லாதவன், பிழைக்க வழியுள்ளவன், பூஸ்திபுள்ளவன், பூஸ்தி இல்லாதவன் ஆகிய யாரும் நகரங்களுக்குச் சென்றால் கௌரவமாகவும் நாணயமாகவும் வாழ்க்கையை நடத்தலாம் என்று கருதுகிறோம்.

இதனால் பலவித கஷ்டங்கள் உண்டாகின்றன. முதலில் விவசாயத் தொழிலை நெடுங் காலமாக நடத்தி வந்தவர், இப்பொழுது அத்தொழிலை விடுத்து வருவதால் நாட்டின் விளைபொருள் அளவு குறைந்து விடுகிறது. விளைவு குறைவாயிருக்க தேவை அதிகமாயிருந்தால், விளைபொருள்களின் விலை அதிகமாவதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? நமது நாட்டின் விளைபொருள்கள் அந்நிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றனவென்றும், அதைக் குறைத்தால் விளைபொருள்களின் விலையும் குறையும் என்றும் சிலர் கூறலாம். அஃதுண்மை. அதற்கும் முயற்சி செய்ய வேண்டியதே. ஆனால் அதற்காக, விவசாயத் தொழிலை விருத்தி

செய்யக் கூடாதென்று என்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? நாட்டு வாசத்தை இழிவாகக் கருத வேண்டுமென்று என்கே கூறப்பட்டிருக்கிறது?

நாட்டு வாசத்தினால் உண்டாகும் நன்மைகளைப் பலர் கவனிப்பதில்லை. மனிதனுடைய சுக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது வேண்டற் பாலது சுத்தமான காற்று. அக்காற்று நகரங்களில்—உதாரணமாகச் சென்னையில்—கிடைக்கிறதா? நல்ல காற்று ஒன்றை உத்தேசித்துக் கிராமங்களில் சென்று இருப்பதா என்று சிலர் கேட்கலாம். நல்ல வெளிச்சமும் தூயகாற்றும் ஒருவனுடைய நல்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதவை. நகரங்களில் இவ்விரண்டுக்கும் ஜனங்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள்? குப்பை மேடுகளிலும், சாக்கடை யோரங்களிலும், வீதிக் கோடிகளிலும் பல துன்பங்களிடையே அடிமை ஊழியம் செய்தேனும், பிறருடைய திட்டு, அடி இவைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டேனும் நகரங்களில் வசிக்க தற்காலத்தில் பலர் விரும்புகின்றனர். அதிக பணச் செலவில்லாமல், எளிய வாழ்க்கையை கிராமங்களில் நடத்த விரும்புகிறாரில்லை. கிராமங்களில் நாம் வேண்டிய மட்டும் காற்றையும் வெளிச்சத்தையும் அனுபவிக்கலாம். இவைகளுக்கு நாம் பணம் செலுத்த வேண்டுவதில்லை. மற்றும் கிராமங்களில் ஆசைக்கு அடிமையாகி சுய நலப் பிரியர்களாவதற்கு வழியில்லை. ஏனெனில் நகரங்களில்—முக்கியமாகச் சென்னையில்—வீதிகளில் போக்கு வரவு சாதனங்கள் அதிகம். ஆங்காங்கு காப்பி ஹோட்டல்கள் இருக்கின்றன. நகரவாசி ஒருவன் சிறிது தூரம் செல்லவேண்டுமென்றாலும் ஓர் ஊர்தியின் உதவியையே நாடுகிறான். அதனோடு நில்லாமல், காப்பி ஹோட்டல்களைப் பார்த்தவுடன் அங்கு துழையும்படி இவன் மனம் இவனைத் தூண்டுகிறது. உடனே உள்ளே சென்று நான்கணுக்குக் குறையாமல் தின்று விடுகிறான். ஹோட்டல்களுக்குச் செல்லாதிருப்பதும், வீதிகளில் நடந்து செல்வ

தும் மிகுந்த அகௌரவமென்று நகரங்களில் கருதப்படும் போது, இவன் அவைகளை எங்ஙனம் நிராகரித்திருக்கக் கூடும்? இவைகளினால் இவனுக்குப் பணம் அதிகமாகச் செலவழிகிறது. எனவே, பணத்தைச் சம்பாதிக்கப் பல வழிகளிலும் முயல்கிறான். மானம், ஒழுக்கம் முதலியன வற்றைப் பறக்க விடுகிறான். பொருள் சம்பாதிப்பதிலேயே இவனுடைய உழைப்பு பூராவும் செலவாகிறது. இதே நோக்கம் பலருக்கிருப்பதால் போட்டி ஏற்படுகிறது. எனவே ஒவ்வொருவனும் சுயநலப் பிரியனாகி விடுகிறான். தன் தேகம், தன் வீடு, தன் பொருள் என்ற எண்ணம் மேலோங்கி நிற்க, இவன் அவ்வெண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ள எல்லா முறைகளையும் கையாளுகிறான். மனித தேகம் எடுத்தது உண்பதற்கும் உறங்குவதற்குமே என்ற முடிவுக்கு வந்து விடுகிறான். இவைகளை விட மேலான நோக்கங்கள் அல்லது வேலைகள் மனிதனுக்கு இருக்கின்றன என்பது இவனுக்குத் தெரிவதேயில்லை. இதனால் இவன் பிறந்த தேசத்திற்கு என்ன நன்மை?

எளிய ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கையிலேயே இன்பமிருக்கிறது. இவ்வாழ்க்கையிலேயே மனிதனுக்கு மன நிம்மதி உண்டாகும். கிராமங்களிலேயே இத்தகைய வாழ்வை நடத்த முடியும். இயற்கை தேவியின் அருளாட்சிக்குட்பட்டு இயற்கை மயமாய் இலங்கும் இறைவனை அடையலாம். இங்ஙனம் கூறுவதால் மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு மரத்தடியில் உட்கார வேண்டுமென்று கூறப்படுவதாக யாரும் நினைக்க வேண்டாம். கிராமத்திலே வசிப்பது ஒருவன் பிறந்த நாட்டிற்கு உபகாரமாய் இருத்தல் வேண்டும். சுதந்திர ஆவல் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் உண்டாவதற்குக் கிராம வாசமே சிறந்த வழியென்பது அறிஞர் பலருடைய அபிப்பிராயம். “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்; மற்றெல்லாந் தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்” என்ற குறள் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாற்று.

உத்தியோகம் செய்வதே கௌரவமென்று நினைப்பதைப் போன்ற அறியாமை வேறொன்றில்லை. மாதம் இருபது ரூபாய்க்கும் முப்பது ரூபாய்க்கும் தன் தேகத்தையும் அறிவையும் உழைப்பையும் அடகு வைத்திருப்பது போல வன்றோ உத்தியோகம் செய்வது? இஃதென்ன கௌரவம்?

இவைகளெல்லாம் அனுபவத்தில் முடியாது என்று சிலர் கூறக்கூடும். இக்கூற்று ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தன்று. கால மழை இல்லாமையால் சரியான சாகுபடி செய்ய முடிவதில்லை யென்றும், இதனால் மகசூல் குறைந்து போகிற தென்றும், எனவே வயிறு பிழைக்க ஜனங்கள் நகரங்களுக்கு வந்து விடுகிறார்களென்றும் சிலர் கூறக்கூடும். கால மழை சரியாக இல்லை யென்பதை நாம் அங்கீகரிக்க வேண்டும். அதனால் ஓரளவு மகசூல் குறைந்து மிருக்கலாம். ஆனால் இஃதொன்றே முக்கியமான காரணமா என்பதே கேள்வி. நிலங்களை விருத்தி செய்யும் வழியில் தற்காலத்தவர் அதிக உழைப்பு எடுத்துக்கொள்வதில்லை. நிலங்களுக்கு நேராகச் சென்று கவனிப்பதும், விதை விதைக்குங் காலத்தும் அறுவடை காலத்தும், கூட இருந்து பார்வை யிடுவதும் அகௌரவமென்று கிராமவாசிகளிலேயே பலர் நினைக்கிறார்கள். இதனால் விளைவு குறைகிறது. மற்றும் விவசாயத்தை நூதன முறைகளில் அபிவிருத்தி செய்ய நம்மவர்கள் விரும்புவதில்லை. முதலிற் சிறிது பணஞ் செலவழிக்கத் தயங்கிக் கொண்டு அதனால் எப்பொழுதுமே தங்கள் வருவாயைக் குறைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

கிராம வாசத்தை இழிவாக எண்ணியதன் பயனாகக் குடிசைத் தொழில்கள் பல நாசமாய் விட்டன. இதனால் சாதாரணமான சாமான்களுக்கும் அந்நிய நாடுகளை எதிர் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. முற்காலத்தில் அவசியமாக வேண்டப்படுகிற குடும்ப சாமான்கள் பலவற்றை கிராம வாசிகளே செய்துகொண்டு வந்தார்கள். உடுக்கும்

உடைக்கும் மற்றச் சில்லரை வசதிகளுக்கும் இப்பொழுது நாம் அங்கிய நாட்டின் தயவை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. கிராம வாழ்க்கையில் வெறுப்பும் நகரவாசத்தில் விருப்பும் நமக்கு ஏற்பட்டது மேனாட்டு நாகரிகத்தின் பயனேயாம். இதனால் வறுமையும் நோயும் அதிகமாயின. ஆதலின் இவைகளை ஒழித்து, இன்ப வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டுமானால் கிராமவாழ்க்கையை நாடுதலே நலம்.

சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த கிராமங்கள் இப்பொழுது சீர்கெட்டிருக்கின்றன. வீடுகள் பாழாகக் கிடக்கின்றன. ஒருவர் இருவர் இருந்தாலும் அவர்கள் மூடர்களாய் அறியாமைச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உத்தியோகம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையுடன் படிப்பிற்காக வீட்டையும் வாசலையும் தோற்றுப் பரிதவிப்போர் எத்தனை பேர்? நகரத்தில் ஒரு வீடு அல்லது பங்களா குடிக்கூலிக்கு எடுத்துக் கொண்டு கிராமத்திலிருந்து வரும் வருவாயை வைத்துக் கொண்டு இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் வந்து, வந்த பிறகு தங்களுடைய ஆடம்பரமான வாழ்க்கையினால் ஆஸ்தி அனைத்தையும் தோற்றுத் தவிப்போர் எத்தனை பேர்?

ஆதலின் செல்வாக்குள்ளவர், படித்தவர், எளிய டம்ப மற்ற வாழ்க்கையில் விருப்பமுள்ளவர் கிராமங்களுக்குச் சென்று வாசஞ் செய்ய வேண்டும். அதனுடன் நிலலாமல் அங்குள்ளவர்களைச் சீர்திருத்தி, நாட்டுக்கு உபயோகமாகும் படி நடந்து கொள்ளுமாறு அவர்களைத் தூண்ட வேண்டும். இதற்காகப் பிரசார வேலைகள் செய்யப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு கிராமமும் தனது தேவைகளைத்தானே பூர்த்தி செய்து கொள்ளுமானால் அதைவிட வேறென்ன சுய ராஜ்யம் நமக்கு வேண்டும்? இந்த நோக்கத்தையே, பிரசாரகரும் கிராம வாசஞ் செய்யப் புகுவோரும் முக்கியமாகக் கொண்டு உழைப்பாரானால் நம் நாடு விரைவில் சீரடையும் என்பதில் என்ன ஐயம் இருக்கிறது?

கிராம வேலை

அரசாங்கமென்னும் உயரிய கட்டடத்துக்குக் கிராமங்களே அடிப்படையானவை என்ற தத்துவமும், கிராம வாழ்க்கையின் பெருமையும், கிராம வாசிகளே நாட்டுக்குடிகளிற்பெரும்பான்மையோர்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையும் சென்ற ஒன்றரை நூற்றாண்டாக மறக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இந்தியர்கள் சிறுமையுற்றதற்கு இஃதொரு காரணம் என்று கூறாமலிருத்தற்கில்லை. இதுகாலை, பண்டை இந்தியாவைக் கிராமங்களிலேயே காணலாம்; பாரத தேவியின் இயற்கை அழகைப் பட்டணத்திற்குப் புறம்பான இடங்களிலேயே பார்க்கலாம். ஹிந்து மதத்தின் உண்மை, கிராமங்களிலிருக்கும் சிறு குடிசைகளில் இன்னும் விளக்க முற்றிருக்கிறது. பண்டை நாகரிகம், பண்டை ஆசாரம், பண்டை ஒழுக்கம் இவையாவற்றையும் இப்பொழுதும் கிராமங்களிலுள்ள நதியோரங்களிலும், வயற் புறங்களிலும், வீட்டுத் திண்ணைகளிலும் பரக்கக் காணலாம். அத்தகைய சிறந்த வாழ்க்கை—இயற்கை அரசியின் ஆட்சிக்குட்பட்ட வாழ்க்கை—இப்பொழுது அநாகரிகமாகக் கருதப்படுகிறது. நகரங்களில், நெருக்கமான இடங்களில், சாக்கடையோரங்களில் சூப்பை மேடுகளுக்கு அருகில் வசிப்பதே நாகரிகம் எனக்கருதும் காலம் இப்பொழுது நடைபெற்று வருகிறது. பவ்வீச்சாலையும் போஜன சாலையும் ஒரிடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருத்தலே சால்புடைத்து எனக்கருதி நாம் மகிழ்கிறோம். கிராம வாசிகள் காலைகளில் எழுந்து, சிறிது வெளிப்புறமாகச் சென்று கைகால் சுத்தம் செய்து கொண்டு வந்தால், அதனைக் கண்டு

நகைக்கும் நகரவாசிகள் கணக்கிலர். இங்ஙனம் நகைக்கும் நகரத்தாரை ஒரு தராசிலும் நாட்டாரை ஒரு தராசிலும் நிறுத்துப்பார்த்தால் பல உண்மைகள் புலனாகும். பின்னவர் ஒருவர் ஒரு தட்டில் நின்றால், அதற்குச் சரியாக முன்னவர் இருவர் நிற்க வேண்டும். அந்தோ! பரிதாபம்! நடைபிணங்களாக இருந்து நகரத்தில் வாழ்வதையே பேரின்பமாகக் கொண்டிருக்கும் இந்தக் காலம் மாறும்நாள் எந்நாளோ?

ஆரியர்கள், ஆற்றோரங்களிலும், மலையடி வாரங்களிலும், மர நிழலிலும் இருந்தே வேதத்தைப் பாடினார்கள், தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியர் பொதிய மலையையே தம் இருப்பிடமாகக் கொண்டார். சிவாஜி என்னும் சீரிய வரசனின் வீரம் வெளிப்பட்டதற்கு அவன் வனங்களிலும் மலைகளிலும் குகைகளிலும் வாசஞ் செய்து வந்ததும் ஒரு காரணமாகும். எனவே, அறிவின் பெருக்கத்திற்கும், ஞான உதயத்திற்கும், ஆண்மையின் முதிர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாதது இயற்கை வாழ்க்கையே என்பது தெள்ளிதிற்புலனாகிறது. கவிஞர், உயர்ந்த மாடிகளில், மின்சார விசிறிகளின் கீழிருந்து, அழகிய ஆசனத்திலமர்ந்து, தந்தப் பேனாவைப்பிடித்து, தம்கவிகளை எழுதினார்களில்லை. புலவர்களின் பெருமை நகரங்களினின்று வெளியாகவில்லை. அறிஞர்கள், புலவர்கள், கவிஞர்கள் இயற்கையில் ஈடுபட்டுவிட்டார்களானால், அவர்களுடைய அறிவு, புலமை, கவிதை உடனே உள்ளத்தினின்று அவர்களை அறியாமலே கிளம்புகின்றன. ஆனால் செயற்கை வாழ்க்கை அவர்களுடைய அறிவையும் ஆற்றலையும் அமிழ்த்தி விடுகிற தென்பதைப் பலர் அனுபவத்தில் கண்டிருக்கின்றனர். இந்தியர்கள், சிறிது காலமாக இயற்கையில் வெறுப்புற்று, செயற்கையில் விருப்பமுற்று வருகிறார்களாதலின் அவர்களுடைய அறிவு, ஆண்மை முதலிய உயரிய குணங்கள் குறைந்து கொண்டு வருகின்றன. இதற்காக நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை.

தற்கால நாகரிகத்திற்கு உட்படாத கிராமங்கள் இன்னும் இந்தியாவில் எண்ணில இருக்கின்றன. பிற்கால இந்தியா நல் வாழ்வையடைய வேண்டுமானால், அதற்கு இந்தக் கிராமங்களே உதவி செய்ய வேண்டும்.

தற்கால நாகரிகக்காற்று இந்தக் கிராமங்களையும் அலக்கழித்துக்கொண்டு வருகிறது. பண்டைக்காலத்தில் இருந்ததைப்போல், கிராமங்களில் ஒற்றுமை, சகோதர உணர்ச்சி, விருந்தினரை இன்முகத்துடன் ஏற்றல், கிராம காரியங்களை கிராமத்தவரே நிருவகித்துச் செல்லுதல் முதலியன இப்பொழுது அதிகமாகக் காணோம். முற்காலத்தில் கிராமங்கள் மிக்க அழகுற அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. அந்த அழகே இப்பொழுது காணோம். வீடு, நிலம் முதலியன உள்ளோர், அனைத்தையும் குத்தகைக்கோ, வாரத்துக்கோ விடுத்துவிட்டு வீட்டையும் பூட்டிக் கொண்டு நகரங்களில் ஒன்றுக்கு இரண்டு குடிக்கூலி கொடுத்து வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இன்றும் கிராமங்களில் முக்கியமாக, அந்தணர் வசிக்கும் வீடுகளில், பாழ் மனைகளையும் காலி வீடுகளையும் அதிகமாகக் காணலாம்; வீதியின் இயற்கை அழகை இவைகள் முதலில் கெடுத்து விடுகின்றன. மற்றும் கிராமங்களில் குடும்பச் சச்சரவுகளும், நீதி ஸ்தல வழக்குகளும் இப்பொழுது பெருகிக் கொண்டு வருகின்றன என்று கூற வேண்டும். கிராமங்களில் வசிக்கும் பல ஜாதிக் குள்ளும் ஒற்றுமை உணர்ச்சி சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து கொண்டு வருகிறது. இவைகள் யாவும் சீர்படுத்தப்பட வேண்டும். முற்காலத்தில் கிராமங்களில் அநேக பஞ்சாயத்துக்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்தும் குறித்த சில வேலைகளைச் செய்து கொண்டு போயிற்று. இதனால் கிராமவாசிகளுக்குள் எவ்வித பிணக்கும் இல்லாமலிருந்தது; கிராமத்தில் வளமை விருத்தியடைந்து கொண்டு வந்தது. முற்காலத்தில் ஒவ்வொரு கிராமமும் சுயராஜ்யத்தைப் பெற்றிருந்தது என்று கூறலாம். இப்பொழுது—?

ஆதலின் கிராமங்களைச் சீர்திருத்தி அவைகளிடையே சென்று அரசியல் பிரசாரம் செய்ய வேண்டுவது ஒவ்வொரு தேச ஊழியருடைய முக்கிய கடமை. கிராமங்களைத் தட்டி எழுப்பினால் நம்முடைய அரசியல் நோக்கம் நிறைவேறாது. பட்டணத்துப் பெரு மக்களை முன்னே கொண்டு ஆரவாரத்துடன் பேசினால், அவர்கள் கைகொட்டுவதொலுண்டான சப்தமே நமக்குப் பிரதிப் பிரயோஜனம். ஆனால் கிராமங்களில் சென்று அமைதியாக வேலை செய்தால் அரசியல் துறை செழுமையுறும்; ராஜ்ய வாழ்வு பண்படும். பட்டணத்தாரைச் சீர்திருத்த வேண்டுமானால் முதலில் கிராமத்தாரை நம் வசப்படுத்த முயல வேண்டும்! ஆதலின் அரசியற்காரர், முதலில் தங்கள் கவனத்தைக் கிராமங்களின் மீது செலுத்துவாராக. அதற்கான சில யோசனைகள் வருமாறு:—

மாகாண காங்கிரஸ் சபை, தங்கள் மாகாணத்தைப் பல தொகுதிகளாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒவ்வொரு பிரசாரகர் வீதம் நியமனம் செய்ய வேண்டும். இங்ஙனம் நியமிக்கப்படும் சிறு பகுதி உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு மேற்பார்வை செய்ய, பல தொகுதி உத்தியோகஸ்தர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும். இவர்களுக்கு மேலாக மாகாணநிகாரியும் அவருக்கு உதவியாகச் சில உத்தியோகஸ்தர்களும் இருக்க வேண்டும். இந்த முறையல்லாது வேறு முறையாக உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்தாலும் சரியே. ஒவ்வொரு சிறு பகுதி உத்தியோகஸ்தர் வசமும் சுமார் இருபத்தைந்து அல்லது முப்பது கிராமங்கள் இருக்கலாம். இந்தக் கிராமங்கள் நல்லுணர்வு பெற்று தேச வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்கு அந்த உத்தியோகஸ்தரே பொறுப்பாளியா யிருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் கிராமங்களில் சென்று உழைக்கும் உத்தியோகஸ்தர் மாகாண காங்கிரஸ் நிதியிலிருந்து பெறும் ஊதியத்தைத் தவிர வெறெவ்வித வருவாயையும் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. பூமாலையையும்,

ஊர்வலத்தையும், கரகோஷத்தையும் இவர்கள் அறவே வெறுத்து விடவேண்டும். கிராமப் பிரசாரகர் சாந்தமாயும், அமைதியாயும், பொறுமையாகவும் இருந்து வேலை செய்ய வேண்டும். இவர் முதலில் கிராமத்தார்களுக்குள் ஒற்றுமை உணர்ச்சியை உண்டாக்க வேண்டும்; ஜாதீப் பகைமை, சமயப்பகைமை, வகுப்புப் பகைமை முதலியன அடியோடு ஒடும்படி செய்ய வேண்டும்; கிராமத்தில் ஏற்படும் சில்லரைச் சச்சரவுகளைக் கிராமத்தாரைக் கொண்டே நீக்க வேண்டும். கிராமத்துக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்கள், துணிமணிகள் முதலியவற்றை அந்தக்கிராமத்திலேயே செய்து கொள்ளும்படியான சக்தி கிராமத்தாருக்கு உண்டாகும்படி பிரயத்தனப்பட வேண்டும்.

உதாரணமாக, சுதேசியம் வலுவடைய வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோம். ஒவ்வொரு கிராமத்தாரும் தங்களுக்கு வேண்டிய ஆடைகளைத் தாங்களே நெய்து கொள்வார்களானால், நாட்டில் துணிப்பஞ்சமே உண்டாகாது. இங்ஙனமே, அந்தந்தக்கிராமத்தார், தங்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தாங்களே உற்பத்தி செய்து கொள்ளார்களானால், பொருள்களின் விலை இவ்வளவு அதிகமாக உயர்ந்து விடாது. இவைகளை யெல்லாம் செய்து கொள்ளும்படி மேற் கூறப்பட்ட கிராமப் பிரசாரகர் கிராம ஜனங்களைத் தூண்ட வேண்டும். பிரசாரம் என்றால் ஆங்கில அரசாங்கத்தாரையும் அதிகார வர்க்கத்தினரையும் தூஷிப்பதென்று கொள்ளற்க. ஒவ்வொரு கிராமத்து ஜனங்களும் பிறருதவியை எவ்விதத்திலும் நாடாமல் தம் கையே தமக்குதவி யெனக்கொண்டு வாழ வேண்டியதற்குரிய வழிகளைச் செய்ய வேண்டுவது இந்தக் கிராமப் பிரசாரகரின் முக்கிய கடமையாகும். முதலிற் கூறப்பட்டவாறு, கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள் ஏற்படுத்தி, அந்தப் பஞ்சாயத்துக்களைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பிரிவாருக்கும் சில வேலைகளைப் பொறுப்பாகக் கொடுத்து நடத்திவரும்படி

செய்ய வேண்டும். இந்த விஷயங்களில் முற்காலத்து கிராம நிருவாக முறையைத் தற்காலத்திற்கேற்றவாறு சிறிது மாற்றம் செய்து கொண்டு அனுசரிக்கலாம். பண்டைக்காலத்துக் கிராம நிருவாக முறையைச் சாஸனங்களில் பரக்கக் காணலாம்.

கிராமப் பிரசாரகர், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தையும், ஒரு வாசக சாலையையும், புத்தக சாலையையும் ஏற்படுத்த முயல வேண்டும். முதன் முதலாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்கள் இவைகளேயாகும். கிராமப் பள்ளிக்கூடங்கள் தேசிய முறையிலேயே நடத்தப்பெற வேண்டும். பிற்காலத்தில் மாணவர்கள் உண்மையான இந்தியர்களாக வாழ்வதற்குரிய படிப்பையே அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். வாசகசாலைகளிலும் புத்தக சாலைகளிலும் உயர்ந்த பத்திரிகைகளும் சிறந்த நூல்களும் சேமித்து வைக்கப்பட வேண்டும்.

மேற்கூறப் பட்டவைகளுக்குப் பணம் வேண்டுமே என்று சிலர் வினவலாம். தங்கள் கிராமத்துச் செலவுகளுக்கு வேண்டிய பணத்தை அந்தந்தக் கிராமத்தாரே பங்கு போட்டு வசூலித்துக் கொள்ள வேண்டும். இது முதலில் சிறிது கஷ்டமாகவே தோன்றும். ஆனால் இவைகளினால் ஏற்படும் நன்மைகளைப் பிரசாரகர், கிராம ஜனங்களுக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டும். கிராம ஜனங்களுக்கு, இந்த வரியினால் அதிக கஷ்டம் உண்டாகாது. அவர்கள் தற்கால நாகரிகப் பழக்கத்தினால் உண்டாகும் சில கொடுமைகளுக்கு உட்படாதிருப்பார்களானால், இந்த வரியைச் செலுத்துவது அவர்களுக்குக் கஷ்டமாகத் தோன்றாது.

கிராமப் பிரசாரகர், மேற்கூறியவாறு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஏற்பாடு செய்து விட்டு, தமது அதிகாரத்திலுள்ள கிராமங்களைத் தினமொன்றுக்கு ஒரு கிராமமாகச் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துவர வேண்டும். இங்ஙனமே மாதத்துக் கொருமுறை ஒவ்வொரு கிராமத்தையும் மேற்பார்வை

செய்துகொண்டு போனால் கிராமங்கள் எளிதில் பண்பட்டு விடும் என்பதில் ஸ்யமில்லை. இந்தக் கிராமப் பிரசாரகரின் வேலையை மேற்பார்வை செய்வது, தொகுதி உத்தியோகஸ்தருடைய கடமையாகும். இந்தத் தொகுதி உத்தியோகஸ்தர்கள், தாங்கள் விஜயம் செய்யும் கிராமங்களில் ஏதேனும் குறைகளிருந்தால் அவைகளைப் பரிகரிப்பதுடன், அவ்வப் பொழுது ஏற்படும் ராஜ்ய சம்பவங்களையும் பிரசங்கங்கள் மூலமாகத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

இங்ஙனம் தொகுதி உத்தியோகஸ்தர்களின் வேலையை மாகாணதிகாரி, தம் உதவி உத்தியோகஸ்தர்களைக் கொண்டு மேற்பார்வை செய்து வர வேண்டும். ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் ஒவ்வொரு தலைவர் இருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். இந்தத் தலைவருக்கு ஆலோசனை சொல்ல, ஒரு நிருவாக சபை இருத்தல் வேண்டும். இந்த நிருவாக சபை அங்கத்தினர், மாகாணத்தின் பொதுப்படையான வேலைகளைப் பல இலாகாக்களாகப் பிரித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு இலாகாவையும் ஒவ்வொரு அங்கத்தினர் மேற்பார்வை செய்து வர வேண்டும். உதாரணமாகச் சுதேசிய வேலையை ஓர் அங்கத்தினரும், தீண்டாமை விஷயத்தைப்பற்றிக் கவனிக்க ஓர் அங்கத்தினரும் இருக்கலாம். இங்ஙனமே மற்ற அங்கத்தினர்களுக்கும் வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டும்.

சுய ராஜ்யம்

‘நாம் ஏன் சுய ராஜ்யம் கேட்கிறோம்?’ என்ற கேள்வியை இப்பொழுது ஒரு பொது மேடையிலோ, அல்லது நண்பர்களின் கூட்டத்திலோ ஒருவன் எழுப்பினால் அவனை அனைவரும் பரிசுசிப்பர்; கை கொட்டிச் சிரிப்பர்; “அட பேதாய்! காங்கிரஸ் சென்ற ஐம்பத்திரண்டு வருஷங்களாக அரிய தொண்டாற்றி வந்திருக்கிறது; காந்தியடிகளின் சத்தியாக் கிரக இயக்கமோ சென்ற இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாக தேசத்திலேயே ஒரு மாறுதலை உண்டு பண்ணி வந்திருக்கிறது. இங்ஙனமெல்லாமிருக்க, இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில்-அதிலும் 1939-ஆம் வருஷத்தில்-ஈ, “நாம் ஏன் சுய ராஜ்யம் கேட்கிறோம்’ என்ற கேள்வியைக் கேட்கிறாயே; உன்னைப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கன்றோ அனுப்ப வேண்டும்” என்று கூசாது கூறவும் செய்வர். இந்த மாதிரி யாகப் பேசுவோரைத் தான் நாம் இப்பொழுது பெரும் பாலோராகக்காண்கிறோம். ஆனால், உண்மையில் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கு யார் அனுப்பப்பட வேண்டுமென்ற பிரச்சனையை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்த்தோமானால், பெரும் பான்மையோரைத்தான் என்ற முடிவுக்கு வருவோம். ‘உலகம் ஒருபைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியாகமாறிக்கொண்டு வருகிறது’ என்று யாரோ ஒரு மேடைப் புலவன் கூறியது இந்தச் சமயத்தில் நமது நினைவுக்கு வருகிறது. பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கு யார் போவது என்பது இப்பொழுது முக்கிய பிரச்சனையல்ல. ஆனால் நம்மிலே எத்தனை பேர், ‘நாம் ஏன் சுய ராஜ்யம் கேட்கிறோம்’ என்ற கேள்விக்கு விடை தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்பது

தான் முக்கியப் பிரச்சனை. தலைவர்களைத் தரிசிக்கிறோம்; அவர்களுடைய பிரசங்கங்களைக் கண் மூடி மௌனியாயிருந்து செவிமடுக்கிறோம்; 'ஹா! ஹா! என்ன அருமையான தத்துவங்களை யெல்லாம் கூறுகிறார்?' என்று அவர்கள் சென்ற பிறகு வாயாரப் பேசுகிறோம். ஆனால் இதயம் மட்டும் எப்பொழுதும் போல் சூனியமாகவே இருக்கிறது. அதில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படக் காண்கிறோமில்லை. இதற்குக் காரணமாயிருப்பது என்னவென்றால், நமது அபிப்பிராயத்தில் 'நாம் ஏன் சுய ராஜ்யம் கேட்கிறோம்? அது நமக்கு ஏன் தேவை?' என்பதை அறிந்து கொள்ளாமலே, நாம் சுயராஜ்ய இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது தான். சட்டத்தை அறிந்து கொள்ளாமலே சட்டத்தோடு போராடுகிற பேர் வழிகளைப் போல், சுய ராஜ்யத்தின் தேவையை உணராமலே நாம் சுய ராஜ்ய சேனையில் சேர்ந்திருக்கிறோம். இதனாலேயே நமது முன்னேற்றம் மிக மெதுவாக இருக்கிறது; நமது தியாகங்கள், உதய கால சந்திரனைப் போல் பிரகாசம் மழுங்கிப் போகின்றன; மெதுவாகச் செல்லுகிற நாம் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருப்பதாக மயக்கங் கொள்கிறோம். இது காரணமாகவே ஒருவர்க்கொருவர் முட்டிக் கொள்ளவும், மோதிக்கொள்ளவும் ஏது வுண்டாகிறது, 'பிரிட்டானுக்கு ஆறு மாதத் தவணை கொடுத்து நமது கோரிக்கைகளைக் கிளத்த வேண்டும்' என்று யாராவது சொன்னால் 'ஹா' என்று மருள்கிறோம்.

நாம் ஏன் சுயராஜ்யம் கேட்கிறோம்? உலக நன்மைக்கு என்ற ஒரே வார்த்தையில் சுருக்கமாக இதற்கு விடை கூறி விட விரும்புகிறோம். மேல் பார்வையாகப் பார்க்கிற போது, 'இஃதென்ன பைத்தியக்காரத்தனம்? இவனுடைய நன்மைக்கே இவனால் வழி தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை; உலக நன்மைக்காக வழி தேடப் போகிறோம்' என்றுதான் பரிசுமமாகத் தோன்றும். ஆனால் இதனைக் கொஞ்சம் ஆழ்ந்து பார்க்க வேண்டும். பாரமார்த்திகத் துறையிலே

உலகத்தை முன்னேற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் நமக்கு இல்லை. நாம் பட்டினி கிடந்து, உலகத்தின் வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற தாராள மனப் பாண்மையும் நமக்குக் கிடையாது. இவையெல்லாம் நமது மூதாதையரின் உரிமைப் பொருள்களென்று மதிப்புக் கொடுத்து, ஒரு மூலையில் தற்காலிகமாக ஒதுக்கிவைக்க விரும்புகிறோம். உலகியலிலே— அதாவது ரூபா, அணா, பைசா கணக்கில்—உலகம் செம்மையாக வாழவேண்டுமென்பதற்காகத் தான் நாம் வாழ விரும்புகிறோம்; அதாவது சுயராஜ்யம் தேவையென்று கதறுகிறோம். இதைச் சிறிது விளக்கிக் கூறி விடுதல் நல்லதல்லவா?

உலகத்தின் மொத்த ஜனத் தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பங்கு ஜனங்கள் இந்தியாவில் வசிக்கிறார்கள். இந்த ஐந்தில் ஒரு பங்கு ஜனங்களில், பத்தில் ஒன்பது பேர், இறந்து போகாமல் உயிர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது, உலகத்தின் மொத்த ஜனத் தொகையில் ஏறக்குறைய ஆறில் ஒரு பங்கு ஜனங்கள், உயிர் இவர்களை விடமாட்டேனென்கிறதா, அல்லது இவர்கள்தான் உயிரைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா என்ற சந்தேகக் கேள்விக்கிடையே வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பரணத்தைவிட இந்த வாழ்க்கை கொடுமையானதல்லவா? இதுதான் இவர்களுடைய தலைவிதி, இதுதான் இவர்களுடைய சாசுவதமான வாழ்க்கை யென்று யாரும் துணிந்து கூற முடியாது. இவர்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு வித பிரகாசத்தை மேலே கூறப்பட்ட ஒரு பங்கினர் புகுத்த முயல வேண்டும். அப்படி இவர்கள், வாழ்க்கையில் ஒரு பிரகாசத்தைக் காண்பார்களானால், அது காரணமாக உலகத்திலே அபரிமிதமாக உற்பத்தியாகி விரியோகத்திற்கு இடமில்லாமல் குவிந்து கிடக்கும் பொருள்கள் அனைத்தும் ஒரு கணக்கில் கரைந்துவிடும். ஏழை மக்கள் எப்பொழுதுமே நன்றி யுடையவர்கள். அவர்களுக்கு ஒரு

நன்மை செய்யப்படுமானால் அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் பத்து நன்மைகளைச் செய்து, கரையாத மனத்தைக்கூட கரையச் செய்வார்கள்.

உலகத்தின் தற்போதைய பொருளாதார தத்துவமானது எதனை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறதென்றால், நன்றாகச் சாப்பிட்டுக் கொழுத்திருப்பவர்களுக்கே அதிகமான உணவு வழங்கப்படுகிறது. ஆடம்பரமான உடைகள் அணிவோருக்கு ஏற்றதான ஆடைகள்தான் உற்பத்தி செய்து விநியோகத்திற்குக் கொண்டு வரப்படுகின்றன. இந்த அடிப்படை மாறாமல் இருக்கிற வரை, உலகத்தில் அடிக்கடி வியாபார மந்தம் ஏற்படத்தான் செய்யும்; பொருளாதாரச் சிக்கல்களும், ஒருவரை யொருவர் சுரண்டுகிற மனப்பான்மையும் இருக்கவே செய்யும்; ஒரு நாட்டிற்கும் மற்றொரு நாட்டிற்கும் இடையே சங்கவரிச் சுவர்கள் நாளுக்கு நாள் உயரமாக எழும்பிக்கொண்டுதானிருக்கும். பசியுள்ளவர்களுக்கு உணவு வழங்கப்படட்டும்; அப்பொழுது முதலாளிகள் குவித்து வைத்திருக்கும் பொருள்களெல்லாம் எவ்வாறு நாலா பக்கங்களுக்கும் பரவ வேண்டுமோ அவ்வாறு பரவி விடும். கேட்பாரில்லையென்று கூக்குரலிட்டுக் கொண்டு, கானடாவினுள்ளவர்கள் அதிகமாக விளைந்துவிட்ட கோதுமையை எரித்தளிடவேண்டாம்; தென்னமெரிக்காவினுள்ளோர், காப்பிக் கொட்டையைச் சமுத்திரத்தில் எறியவும் வேண்டாம். பெருவாரியாகப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வோரை நாம் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம், 'ஐயா! நிர்வாணமாயிருப்பவர்களுக்கு உடை வழங்குங்கள்; அழகுக் கலைக்குத் தொண்டு செய்தவர்களாவீர்கள். இந்தியாவில் தேவையுள்ளவர்கள் பெரும்பாலோராக இருக்கிறார்கள்; அவர்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யுங்கள். மற்ற நாடுகளிலுள்ள தேவையில்லாதவர்களுக்கு உங்கள் பொருள்களைக் கொண்டு திணிப்பதில், தீர்க்க முடியாத பொருளா

தாரப் பிரச்சனைகளின் ஜாபிதாவை இன்னும் அதிகப்படுத்திக் கொண்டு போகிறீர்கள்' என்பதுதான். உலகத்தின் வியாபாரச் செழிப்புக்காகவும், பொருளாதாரக்ஷமத்தை முன்னிட்டும், இந்தியாவின் பொருளாதார அஸ்திவாரம் பலமாகப்பட வேண்டும். இந்தியாவின் பொருளாதாரம், உலகப் பொருளாதாரத்தோடு பின்னிக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சிலர்க்கு ஒரு சந்தேகம் உண்டாகலாம். ஏன் இந்தியாவின் பொருளாதாரத் தேவையை மட்டும் கவனிக்க வேண்டும்? மற்ற நாட்டிலுள்ளோர்க்கும் தேவைகள் பல இல்லையா? இந்த மாதிரியான சந்தேகங்கள் உண்டாவது இயற்கைதான். ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அமெரிக்காவிலும் ஜனங்களின் வாழ்க்கை அந்தஸ்து, எவ்வளவு உச்ச நிலைக்கு வரவேண்டுமோ அவ்வளவு உச்ச நிலைக்கு வந்து விட்டது. ஜனங்களின் வாங்கும் சக்தியானது அதிகப்பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் அவர்களுடைய சராசரி வருமானமும் மிக அதிகம். அவர்களுடைய வாங்குஞ் சக்தியையே, சராசரி வருமானத்தையே இன்னும் அதிகப்படுத்துகிக்கொண்டு போவதென்பது முடியாத காரியம். அதனால் விளையும் பயன்வதம் இல்லை இந்தியாவிலோ பெரும்பான்மையான ஜனங்களுக்கு வாழ்க்கை யென்பதே தெரியாது. வாழ்க்கை அந்தஸ்தென்பது தெரிய எங்கே இடமிருக்கிறது? ஆகையால், இவர்களுடைய—இந்திய ஏழை ஜனங்களுடைய—இருளடர்ந்த வாழ்க்கையிலே ஒரு பிரகாசத்தைப் புகுத்தி இவர்களுடைய வாழ்க்கை அந்தஸ்தை உயர்த்துவோமானால் உலகத்தின் பொருளாதார நிலை உயர்வடையும்; பொருளுற்பத்தி செய்வோருடைய ஏக்கமும் குறையும்.

இந்தியாவிலே இப்பொழுது சராசரி ஒரு நபர் ஒரு வருஷத்திற்குச் சுமார் பத்தரை கஜம் துணி உடுத்துகிறார். இந்தச் சராசரியில் வருஷத்திற்கு ஒரு கஜம் அதிகப்படுமானால், உலகத்திலுள்ள துணி மில்களின் சக்கரங்கள் எப்

பொழுதும் சுழன்று கொண்டே யிருக்கும். ஒவ்வொரு இந்தியனும், தன்னுடைய தினசரி உணவில் ஒரு சிட்டிகை சர்க்கரையை அதிகமாகச் சேர்த்துக் கொண்டானால்— அந்தோ! இந்தியாவில் எத்தனை ஏழை மக்களுக்குச் சர்க்கரை இனிப்பான பொருள் என்பது தெரியும்?—க்யூபா தேசத்திலும் ஜாவா தீவிலும் உற்பத்தியாகிற சர்க்கரை போதுமா? ஆகவே உலகத்தின் பொருளாதாரக்ஷேமத்தை முன்னிட்டு இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தில் ஒரு க்ஷேமம் ஏற்பட வேண்டும். அதற்கு அரசியல் சுதந்திரம் அவசியமில்லையா? இதனாலேயே இந்தியாவின் விடுதலை, உலகத்தின் விடுதலை யென்று நாம் கூறுகிறோம்.

இங்கு ஓர் ஆட்சேபம் கிளப்பப்படலாம். அதாவது 'மேலே நீங்கள் கூறிவந்த வாதத்தைப் பார்த்தால் உலகத்திலுற்பத்தியாகும் பொருள்களை இந்தியாவில் கொண்டு திணிக்கப் பார்க்கிறீர்களே தவிர, இந்தியாவின் பொருளூற் பத்தி சக்தியை அதிகப் படுத்த மாட்டீர்கள் போலிருக்கிறதே' என்று கூறலாம். இந்தியாவின் பொருளூற் பத்தி சக்தியை அதிகப்படுத்துவதற்குத்தான் அரசியல் சுதந்திரம் வேண்டுமென்றோம். இந்தியாவிலிருந்து வருஷந்தோறும் ஏராளமாக வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கும் மூலப் பொருள்களை நிறுத்தி, அவற்றை முழுப்பொருள்களாக — அதாவது ஜனங்களின் உபயோகத்திற்கு ஏற்ற பொருள்களாக—மாற்றி இந்தியாவிலே விநியோகிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகவே. அரசியல் சுதந்திரம் அவசியமாயிருக்கிறது. ஆக, நமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்ட பிறகுதான் மிகுதிப் பொருள்களை வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வோம். நம்மிடம் இல்லாத, நம்மால் உற்பத்தி செய்ய முடியாத பொருள்களையே வெளி நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்து கொள்வோம். சுதந்திர கிலையில்லாதான், இந்த உரிமை நமக்கு ஏற்பட முடியும். மற்றும், நாம் எப்பொழுதுமே பொருளாதாரத் துறை

யிலாகட்டும், அரசியல் துறையிலாகட்டும் தனித்து வாழ முடியாது. நமது தனித்துவத்தை இழந்து விடாமல், உலகத்தோடு ஒட்டி வாழ வேண்டும். அந்த நிலையில், நமது பொருளாதாரக் க்ஷேமத்தை உலகக் க்ஷேமத்தோடு இணைத்துத் தான் பார்க்க முடியும். எனவே, உள்நாட்டுப் பொருளற்ற பத்தி சக்தியை அழித்துவிட்டு, அதன் மீது உலகப்பொருளாதாரக் கட்டடத்தை கட்ட வேண்டுமென்று யாருமே கூற மாட்டார்கள். இந்த ஆட்சேபம் அல்லது சந்தேகம் எழ வேண்டிய காரணமுமில்லை.

இந்தியா சுய ராஜ்யம் பெறுவதற்கு உலகத்தார் எந்த விதத்தில் உதவி செய்ய முடியும் என்று சிலர் கேட்கலாம். யாருடைய தயவிலும் வாழ நாம் விரும்பவில்லை. அப்படி வாழ்வது என்றைக்கும் ஆபத்துதான். நமது முயற்சிலேயே நாம் சுதந்திரம் பெற முடியும். நாம் கூறுவதெல்லாம் என்னவென்றால் 'நாங்கள் சுதந்திரம் பெற்றால் உங்களுக்குத் தான் நன்மை' என்று உலகத்தாரைப் பார்த்துக் கூறுகிறோமே தவிர, 'உங்களுடைய உதவிக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்' என்று கூறவே யில்லை. ஓர் ஆலோசனையை மட்டும் நாம் உலகத்தாருக்குக் கூறுவோம். அதாவது 'ஏகாதிபத்திய சக்திகளோடு, பாஷில சக்தி களோடு சேர்ந்து கொண்டு, சுதந்திரமில்லாத எங்களையும், எங்களைப்போன்ற நாடுகளையும் அழுத்தப் பார்க்காதீர்கள்' என்பது தான்.

சுய ராஜ்யம் ஏன் தேவை யென்ற பிரச்சனையை இன்னொரு பார்வையிலிருந்து நோக்குவோம். உலகத்தில் மொத்தம் ஏழு அதிசயங்கள் உண்டென்று சொல்வர். ஆனால் இப்பொழுது இந்தியாவோ, அதன் நிலைமையோ எட்டாவது அதிசயமாயிருக்கிறது. இங்ஙனம் அதிசயப் பொருள்களில் ஒன்றாக இருக்க நாம் விரும்பவில்லை. எப்படி நமது புராதனக் கலைகளும், நமது மூதாதையர்களின் நாகரிக வாழ்க்கையும் பொருட் காட்சியில் வைத்துப் பார்க்கப்படுகிற பொருள்களாகி விட்டனவோ, அதைப்போல் சதை

யும் ரத்தமும் கலந்த நாம், பொருட்காட்சியின் உயிரற்ற பொருள் மாதிரி ஆகிவிட விரும்பவில்லை. நாம் எந்தெந்த விஷமான அதிசய நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதை வரிசைக் கிரமமாகச் சீறிது கவனிப்போம்.

1. உலகத்தின் மொத்த ஜனத் தொகையில் ஐந்தில் ஒருபங்கு பேர் வசிக்கிற விஸ்தீரணமான ஒரு நாடு—நீர் வளமும் நிலவளமும் நிறைந்த நாடு—சுதந்திரமில்லாமல் இருக்கிற அதிசயத்தை வேறெங்கேனும் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

2. அப்படிச் சுதந்திரமில்லாமலிருந்தும், அதை அந்த நாட்டு மக்களில் பெருமபான்மையோர் உணராமலிருக்கிற—அல்லது உணர்த்தப்படாமலிருக்கிற—விந்தையை வேறெங்கேனும் காண இயலுமா?

3. தேசத்தின் கல்வி முறையானது, அந்த நாட்டுக் கலைஞரானப் பெருக்கத்திற்கும் நாகரிக உன்னதிக்கும் வழி கோலாமல் அதனைத் தூர்த்து விடுகிற மாதிரி அமைக்கப்பட்டிருக்கிற அதிசயத்தை வேறெங்கே பார்க்க முடியும்?

4. அப்படிப்பட்ட கல்வியைப்பின்று, அதிலேயே ஊறிப்போய், தேசியம் வேறு, கலை வளர்ச்சி வேறு என்று பிரித்துக்கொண்டு 'திரிசங்கு ஸ்வர்க்க' த்திலே வாழ்கிற பேர் வழிகளை, அறிஞர்களென்று போற்றுகிற விநோதத்தை வேறெந்த தேசத்திலேனும் பார்க்க முடியுமா?

5. தேசத்தின் கல்வியானது அந்நிய பாஷை மூலமாகப் போதிக்கப் படுகிற அதிசயம் வேறெங்கேனும் உண்டு கொல்?

6. தேசத்திற்கென்று சொந்தமான கடற்படையோ, தரைப்படையோ, ஆகாயப் படையோ இல்லாமலிருக்கிற போது, அரசாங்கத்தின் மொத்த வருமான

தில் ஏறக் குறைய பாதி அளவு, ராணுவச் செலவுக்
கென்று ஒதுக்கப்படுகிற விந்தை வேறெங்கு உண்டு?

இந்த மாதிரி அதிகசயங்களை நாம் அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். ஆனால் நமது மனம் புண்பட்டுப் போகிறது. இந்த அதிகசயங்களெல்லாம் நம்மினின்று விலகிப் போக வேண்டு மென்பதற்காக நாம் அரசியல் சுதந்திரம் தேவையென்கிறோம். இதற்காகவே, சென்ற ஐம்பத்திரண்டு வருஷங்களாகக் காங்கிரஸ் வேலை செய்து வருகிறது. ஆனால் இதன் முயற்சி, இதன் உழைப்பு, இதன் தியாகம் போதாதென்பது தான் நமது குறை. சிறப்பாகக் காங்கிரஸின் பிரசார இலாகா வலுப்படுத்தப்பெற்று அதிகமான வேலை செய்ய வேண்டுமென்பது நமது கோரிக்கை.

இப்பொழுது தேசத்திலே நாம் என்ன காண்கிறோம்? அற்ப விஷயங்களை முன்னிலைப்படுத்திக் கொண்டு தலைவர் சள் பனமாற்றங்கொண்டு விடுகிறார்கள். இவர்களுடைய பனமாற்றங் காரணமாக, ஜனங்கள் இன்ன வழி போவதென்று தெரியாமல் திகைக்கிறார்கள். உலகத்தில் சமரச உணர்ச்சி பரவி வருவதாகச் சொல்லப்பட்ட போதிலும், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் சமூக வாரியாகவும் ஜாதி வாரியாகவுமே நினைக்கிறார்கள். இதைவிட தேசத்திற்கு ஏற்படுகிற சாபக்கேடு வேறொன்றும் இருக்க முடியாது. உதாரணமாக, பாஷைவாரியாக மாகாணங்களைப் பிரிக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையில் நாம் பரிபூரணமாகக் கலந்தவர்கள். ஆனால் நமது ஆந்திர சகோதரர்கள் இதற்காகச் செய்கிற கிளர்ச்சிகள் கொஞ்சம் வரம்பு மீறிப்போயிருக்கின்றனவென்று நாம் அஞ்சுகிறோம். இங்ஙனமே நமது முஸ்லிம் சகோதரர்களும் வகுப்புக் கண்கொண்டே தான் ஒவ்வொரு சிறு விஷயத்தையும் நோக்குகிறார்கள். இந்தக் காமாலைப் பார்வையானது எங்கே கொண்டு போய் விடுமென்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இவை யெல்லாம் தேச முன்

னேற்றத்திற்குப் பெருந்தடைக் கற்களாகும் என்பதை மட்டும் சுருக்கமாகச் சொல்வோம்.

ஆக, நாம் ஏன் சுய ராஜ்யம் கேட்கிறோம் என்பதைப் பற்றிப் பொது ஜனங்களிடையே இன்னும் அதிகமான பிரசாரம் செய்யப்பட வேண்டும். இதற்கான துண்டுப் பிரசாரங்களையும் தூல்களையும் அறிஞர்கள் எழுதி வெளியிட வேண்டும். படித்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பட்டதாரிகள், தேசிய இயக்கத்திலிருந்து ஒதுங்கியிருத்தல், அவர்கள் வருந்திக் கற்ற கல்விக் கே துரோகம் செய்வதாகும். இதைவிடக் கடினமான பாஷையை நாம் உபயோகிக்க விரும்பவில்லை. காங்கிரஸின் பிரசார இலாகா, இந்தத் துறையில் அதிகமான கவனத்தைச் செலுத்தும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

தேவை

நானும் என் மனைவியும் அடிக்கடி அரசியல், கலை, நாகரிகம், பொருளாதாரம் இவைகளைப்பற்றிப் பேசுவோம். எங்களுடைய தாய்ப்பாஷை, தமிழ் விஷயம் முதலியன எங்கள் சம்பாஷணையில் புகுந்து விட்டதனால் அஃது எங்களுடைய வெகு நேரத்தை எடுத்துக் கொண்டு விடும்.

ஒரு நாள் இரவு எட்டு மணியிருக்கும். ஆகாயம் நிர்மலமாயிருந்தது. நல்ல நிலவு. நானும் என் மனைவியும் வீட்டின் முற்றத்தில் உட்கார்ந்தோம். வழக்கம் போல் எங்கள் பேச்சு ஆரம்பமாயிற்று. அன்று நான் ஆங்கிலத்தில் பொருளாதார சம்பந்தமாய்ப் படித்த ஒரு புத்தகத்திலுள்ள விஷயங்களை அவளிடம் சொன்னேன். “தமிழில் இப்படிப் புத்தகங்களே வெளி வரக் காணோமே? ஏன் ஒருவரும் எழுத மாட்டேனென்கிறார்கள்?” என்று அவள் என்னைக் கேட்டாள். நான் என்ன பதில் சொல்வது? பதில் கூறாமலும் இல்லை. ஏதோ சில விஷயங்களைச் சொன்னேன். புத்தகங்கள் வெளி வராததற்கான காரணங்களை அவளும் நன்கு அறிவாள். ஆனதால் மௌனம் கொள்வதில் அவள் அதிகம் சிரமப்படவில்லை.

நம்முடைய பாஷையிலே உன்னதமான பல இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன. அவை புராதனப் பெருங்க வாய்ந்தவை; நாகரிகத்திற்கும் உயர்ந்த கொள்கைகளுக்கும் எடுத்துக்காட்டாயிருப்பவை. அந்நூல்களிலுள்ள பொருள்களைக் கொஞ்சம் கவனித்தோமானால் அவற்றிலே மிளிரும் சம்பாஷணைகளும் அலங்காரங்களும் அப்படியே நம் மனத்தைக்கவ்வி விடுகின்றன. கையேட்டுப் பிரதிகளிலே கிடந்த

நம்முடைய இந்த இலக்கியங்களைச்சில குறிப்பிடத்தக்க பெரியார்களும், இரண்டொரு ஸ்தாபனங்களும் புத்தக வடிவில் கொணர்ந்ததற்குத் தமிழர்கள் நன்றி செலுத்துகிறார்கள்; அவர்களை வாழ்த்துகிறார்கள். சமீபத்தில் நான் கலித்தொகை எனும் நூலைப் பார்த்தேன். புத்தக வடிவில் ஏற்கனவே இது வெளியாகி யிருந்ததுதான். ஆனால் நான் பார்த்தது, மிகவும் குறைந்த விலையில் நல்ல முறையில் வெளியிடப்பட்டிருப்பதாய் எண்ணினேன். கனவானும் தனவானுமாகிய ஒருவர் முழுப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு இந்தநூலை இம் முறையில் வெளியிட்டிருப்பது தெரிந்து என் மனம் மகிழ்ந்தது. இவ்வித எண்ணம் எல்லோருக்கும் உதிப்பதில்லை. சில பேருக்குத் தானிருக்கும். அச்சில பேரும் நிறைய இருக்க வேண்டும். தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தேவை அது.

நம்முடைய புராதன இலக்கியங்கள், பல பெருமைகளுக்கிலக்காயிருப்பினும் அவற்றைத் தமிழர்கள் யாவரும் படித்து ரசிக்க முடியாது; அனுபவிக்க முடியாது. ஏன்? தற்காலத் தமிழ்நாடு அந்த நிலைமையிலில்லாததே அதற்குக் காரணம். நன்றாகப் படித்திருக்கும் பண்டிதர்கள் தான் அவற்றை நயம்பட ரசிக்க முடியும்; அனுபவிக்க முடியும்.

கட்டை வண்டியிலேறி ஒரு மணிக்கு நான்கு மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்த காலம் ஒன்றிருந்தது எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. எங்களுடைய கிராமத்திற்கு நான்காவது மைலில் அப்போதுதான் போடப்பட்டிருந்த ரோட்டில் ரெயில் வண்டி ஓடியது. அந்த ரெயில் ரோட்டிற்குப் பக்கத்தில் எங்களுடைய ஒரு புன் செய் நிலமிருக்கிறது. நானும் என் சகோதரியும் அந்தப் புன்செய்க்குப் போயிருந்தோம். அதற்கு முன்னே ரோட்டுக்கு மண் வெட்டிப் போட்டு நீள நீளமான இரும்புகளை அதன்மேல் போடுவதை நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம். பிறகு அதன் மீது மாடோ, குதிரையோ பூட்டாமல், வண்டி, புகையை

விட்டுக்கொண்டு ஓடி வந்ததைப் பார்த்து நாங்கள் ஆச்சரியப் பட்டோம். எங்களால் அந்த வண்டியைத் தொடர முடிந்தால் தானே! ஆனால் இப்போது அந்த வண்டியைப் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்படுவதில்லை. நானே பல முறை அந்த வண்டியிலேறிப் பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன். ஐம்பது மைலுக் கப்பால் இருக்கிற என்னுடைய பெரிய தகப்பனர் ஊருக்கு இரண்டு நாள் பகல் பூராவும் நடந்து போய்ச் சேர்வார்களாம். பின்னர் மூன்று மணி நேரத்தில் நானே அந்த ஊருக்குப் பல் தடவை போய் வந்திருக்கிறேன்.

இவையெல்லாங்கூடப் புழைய காலமாகி விட்டது. மணிக்கு இருநூறு முன்னூறு மைல் பறந்து செல்கிற ஆகாய விமானங்களை நாம் பார்க்கிறோம். இயற்கையிலே புதைந்து கிடந்த இந்தச் சக்திகளை யெல்லாம் கண்டு பிடித்தவர்கள் நம்மைப் போன்ற மனிதர்கள் தான் என்பதை நினைக்கும் போது நம்மை அறியாமலே நாமும் பெருமை கொள்கிறோமில்லையா? பரந்து விரிந்து கிடக்கும் இந்த உலகம் நம் கண் இதிரே கிடப்பது போலிருக்கிறது. கனவிலும் நினைக்க முடியாத எத்தனையோ புதுமைகள் நம் கண் முன்னே நடக்கின்றன. அரசியல், பொருளாதாரம், விஞ்ஞானம், ரசாயனம் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் தினேதினே பல புதுமைகள், பல புரட்சிகள் நடைபெற்று வருவதை நாம் பார்க்கிறோம்; கேட்கிறோம். இந்த வகையிலே மேனாட்டார் வெகு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறார்கள்; அறிவு சம்பந்தப்பட்ட அநேக நன் கொடைகளை இந்த உலகத்திற்கு அளித்திருக்கிறார்கள். இதற்காக உலகம் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பொருள்களின் உபயோகம் மாறுபட்டதா யிருக்கலாம். அது வேறு விஷயம். அதை இங்குப் போட்டுக் குழப்பக் கூடாது. மனிதர்களாலே சாத்தியப்படாத காரியங்கள் இவ்

வுலகத்தில் ஒன்றுமே யில்லை யென்பது பிரத்தியட்சமாக நிருபிக்கப்பட்டு வருகிறது

ஆனதால் இந்த உலகத்திலே நாமும் வாழ வேண்டுமானால் நாமும் முன்னேறிச் செல்ல வேண்டும். முன்னேறிச் செல்பவர்களுடைய காலடிச் சத்தம் நம்முடைய அடைத்துக் கிடக்கும் வீட்டு வாசற் கதவைத் தட்டும் போது நாம் நம்முடைய கண்களை மூடிக்கொள்ள முடியாது. பராமுகமாயிருந்தோமானால் முன்னேறிச் செல்லும் அந்தக் கால்களால் நாம் நசுக்கப்பட வேண்டியது தான். ஆனால் நம்முடைய நிலைமையும் அப்படித் தானிருக்கிறது. நாம் அந்தக் கால்களுக்குக் கீழே தான் கிடக்கிறோம். அவர்களோடு நாமும் முன்னேறிச் செல்லவேண்டுமானால் நம்முடைய தூக்கத்தைத் தொலைக்க வேண்டும். நம்முடைய ஊனக்கண்களைத்திறந்து கொண்டால் மட்டும் போதுமா? நம்முடைய அறிவுக் கண்களும் திறக்க வேண்டாமா? இதற்குத் தற்கால நூல்கள்—புத்தகங்கள் தேவை. இந்நூல்கள் நம்முடைய தமிழ்ப்பாஷையில் எழுதி வெளியிடப்பட வேண்டும்.

நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ அறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். மேற்கண்ட விஷயங்களில் திறரையோடு நூல்கள் எழுதுபவர்களுக்குப் பஞ்சங் கிடையாது. ஆனால் தங்களுடைய அறிவை, ஆராய்ச்சித் திறனை, தமிழ் மக்களின் முன்னே சமர்ப்பிப்பதற்கு அவர்களுக்கு வசதியில்லை. பாசிபடிந்த குளம்போல் எங்கேயோ மூலைகளிலே வாழ்க்கைப் போர் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள். மற்றும் சொற்ப வசதியுள்ளவர்கள், தங்களுடைய கையிலிருப்பதையும் போட்டுப் புத்தகம் வெளியிட்டால் விற்பனையாகுமா? 'அறிவு தரும் நூல்களாயிற்றே. விலை போகுமா' என்று அஞ்சுகிறார்கள். அவர்கள் அஞ்சுவதற்குக் காரணமில்லாமலுமில்லை.

இந்தியா பல மாகாணங்களை யுடையது. ஒவ்வொரு மாகாணத்தையும் ஒவ்வொரு நாடு என்று கூறலாம். அந்தந்த நாட்டாரும் தங்கள் பிறந்த நாடு, தங்களுடைய தாய் மொழி இவற்றில் அளவற்ற காதல் கொள்வது இயல்பு. ஆனால் நமது தமிழ் நாடு இதற்கு நேர் விரோதமாயிருப்பது மாதிரி தோன்றுகிறது. நமக்கு நம்முடைய நாட்டின் மீதோ, நம்முடைய தமிழ் மொழியின் மீதோ ஆழ்ந்த பற்று இருக்கிறதா? வங்காளிகள், தங்களுடைய நாட்டையும் பாஷையையும் பொன்னே போல் போற்றுகிறார்கள். “என்னுடைய காண்மபத்தையும், என்னையும் அவமதிப்பவர்கள் யாராயிருந்தாலும் சரி; அவர்களுடைய சிரத்தைக் கொய்து விடுவேன்” என்று அருச்சுனன் சொன்னதாகப் படித்திருக்கிறோம். இந்தப் பிரதிக்களையுள்ளவர்கள் வங்காளிகள். மகாராஷ்டிரம், குஜராத் மாகாணங்களும் இதற்குப் பின் தங்கியவையல்ல. காலஞ்சென்ற நமது தலைவர் திலகருடைய ஆராய்ச்சித் திறனையும், புலமையையும் உலகத்தார் அறிந்து கொள்வதற்குக் காரணமாயிருந்தது அவர் எழுதிய கீதா ரகஸ்யம் என்னும் நூல். பர்மாவில் மாந்தலே ஜெயிலிலிருக்கும் போது அதை அவர் எழுதியிருக்கிறார். அதை எந்த பாஷையில் அவர் எழுதினார் தெரியுமா? தம்முடைய சொந்த மகாராஷ்டிர பாஷையில் எழுதினார். பின்னர் அந்நூல் பல பாஷைகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கில ஞானம் நிறைய உள்ளவர் அப்பெரியார் என்பதை நாம் அறிவோம். ஆங்கிலத்திலே அந்நூல் எழுதி வெளியிடப்பட்டிருந்தால் அவருக்கு நிறையப் பொருளும் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் அவர் அறிஞரல்லவா?

மகாத்மா காந்தியடிகள் சத்திய சோதனை யென்னும் நூல் எழுதினார். ஆங்கிலத்திலே அழகுபட எழுதுவதில் கிபுணர் என்று பிரசித்தி படைத்தவர் காந்தியடிகள். ஆனால் அந்த நூலை தம்முடைய குஜராத்தி பாஷையில் தான் எழுதினார்.

1938-ஆம் வருஷத்தில் காங்கிரஸ் மகா சபையின் வருஷக் கூட்டம் ஹரிபுரா என்னும் ஊரில் நடைபெற்ற தல்லவா? இவ்வூர் குஜராத் மாகாணத்தைச் சேர்ந்தது. காங்கிரஸ் விழா நடக்கும் போது வரும் பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகளில், குஜராத் பாஷைப் பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகளுக்குத் தான் முதல் ஸ்தானம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பதாய் பத்திரிகையில் படித்தேன். இதற்காக நான் ஆச்சரியப் படவில்லை.

சமீப காலம் வரை தமிழ் நாட்டு நிலையிலேயே ஐக்கிய மாகாணமும் இருந்தது. இப்பொழுதோ அங்கு ஹிந்தி பாஷையில் பல துறைகளிலும் அரிய பல நூல்கள் வெளியிடப்படுகின்றன; இன்னும் சிறந்த முறையில் வெளி வருவதற்கு நல்ல முயற்சிகள் செய்யப்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட சில தன்வந்தர்கள் இம்முயற்சிக்கு நிறைய உதவி செய்து வருகிறார்கள்.

நம்முடைய மொழியின் மீது நமக்கு ஆழ்ந்த பற்று இல்லை யென்று சொன்னால் தமிழ்ச் சகோதரர்கள் நம்மீது கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. சாதாரண கதைகளைப் படித்துப் பொழுதைப் போக்குகின்றோம். நம்முடைய வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டக்கூடிய விஷயங்களைப்பற்றி சிந்திப்பதுகூட இல்லை. நம்முடைய அறிவு பிரகாசிப்பதற்கானதைச் செய்கின்றோமில்லை; அதை நசுக்குகின்றோம். நம்முடைய இதயத்தை அழுக வைத்துவிடுகின்றோம். புழுக்கள் நுழைவதற்குக் கேட்பானேன்?

ஒரு காலத்தில் மேனாட்டார் விஷயங்களைத் தேடி அலைந்தார்கள். இதற்காக அவர்கள் பட்ட சிரமம் மிக அசிகம். பல தேச-பாஷைகளைக் கற்றார்கள். பல தேச சரித்திரங்களை ஆராய்ந்தார்கள். ஏன்? அவர்களுக்கு எண்ணங்கள் தேவையாயிருந்தன. அதை உணர்ந்தார்கள் அவர்கள். நம்முடைய தேசத்தில் பிறந்து சிறப்புற்றிருந்த சாணக்கியனையும் சந்திர குப்தனையும் நாம் இப்போது மீட்டுவது

கொள்ள வேண்டுமானால் கிரீஸ்தேசத்தார் எழுதி வைத்துப் போன நூல்கள் தான் நமக்கு ஆதாரங்களாயிருக்கின்றன. ஆகையால் மேனாட்டார் அப்பொழுது செய்தகாரியத்தை நாம் இப்போதாவது செய்ய முற்படுவோம். பிற பாஷைகளில் உள்ள பழைய, புதிய நூல்களை வெளியிடுவோம். வேண்டியது நமக்குச் சிந்தனை தான்; எண்ணந்தான். சிந்திக்கத் தொடங்கி விட்டால் காரியத்தில் பாதி முடிந்த மாதிரி யல்லவா?

சுருக்கமாக, பழமையான தமிழில் புதுமையான நூல்கள் பல வெளி வர வேண்டும். இதுவே இன்றைய தேவை.

இந்தூலாசிரியர்

எழுகியது

நாடும் மொழியும்

நாட்டுப்பற்று
மொழிப் பற்றும் பிரத
யொரு மனிதனுடைய
அன்றாட வாழ்க்கையோடு
ஒட்டியவை. இவையின்
நேல், மனித வாழ்க்கையில்
மணமில்லை. இந்த
மணத்தை மனிதனிடத்தில்
வீசச் செய்கிறவன் கவி
ஞன். இந்தக்கவிஞன் யார்,
நாட்டுப்பற்று, மொழிப்
பற்று இவைகளின் லட்
சணமென்ன இவைகளைப்
பற்றிக்கூறுவது இந்தநூல்.

விலை ரூ 1-8-0

(தபால் செலவு தனி)

மகனே! உனக்கு -

மனிதப்பிறவி எடுத்து
விடுவது சுலபம். ஆனால்
மனிதனாக வாழ்வது கடி
னம். இப்படி வாழ வழி
காட்டுவது இந்த நூல்.
இனைஞர் ஒவ்வொருவர்
கையிலும் அவசியம்
இருக்க வேண்டிய
புத்தகம்.

விலை ரூ. 1-8-0

(தபால் சிலவு தனி)

ஜானகி பிரிண்டிங், புதுக்கோட்டை.

இந்தாலாசிரியர் எழுதியவை

மாஜினி

(வாழ்க்கை வரலாறு)

இத்தலி சுதந்திரம் பெறுவதற்குக் காரணமாயிருந்தவன் மாஜினி. இவன் ஒரு மகான். தனது தாய் நாட்டிற்காகச் சொல்லமுடியாத அநேக கஷ்டங்களை அனுபவித்திருக்கிறான். இவனுடைய வாழ்க்கையை ஒரு சோக நாடகமென்றே சொல்ல வேண்டும். இதனைப் படிப்பது சுதந்திரத்தின் பெருமையை உணர்வதாகும்.

விலை ரூ. 1-8-0

(தபால் செலவு தனி)

ரூஸ்ஸோவின்

சமுதாய ஒப்பந்தம்

ஐனநாயகவாதிகளின் வேதபுத்தகம் என்று கூறுவர் இதனை. சுதந்திரமானது எப்படி ஒரு மனிதனை மென்மையப்படுத்துகிறது ஒரு ராஜ்யத்தின் லட்சணங்களென்ன. ஐனங்களுடைய நன்மையை நாடுகின்ற ஆட்சிமுறை எது. இப்படிப்பல விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறான் ரூஸ்ஸோ இந்த நூலில். அரசியல் வாதிகள் ஒவ்வொருவர் கையிலும் இருக்கவேண்டிய இன்றியமையாத புத்தகம் இது.

விலை ரூ 3--4 - 0

(தபால் செலவு தனி)

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

புதுக்கோட்டை.

அச்சிட்டோர்: ஜானகி பிரிண்டிங், புதுக்கோட்டை.